

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Moniky Křikavové a přísedících Mgr. Martina Kose, MBA, a Ilony Skálové v hlavním líčení konaném dne 7. srpna 2018 v Praze **takto**:

A)

Obžalovaný

JAN K.,

nar. xxx v České Lípě, bytem xxx, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody, Vazební věznice Pankrác, Praha 4,

se podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje

obžaloby státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze sp. zn. 1 KZV 153/2017 ze dne 16.04.2018 podané u Městského soudu v Praze dne 04.05.2018, která mu kladla za vinu, že v dosud přesně nezjištěném období cca od r. 2010 do 01.09.2012, tedy v době, než nezletilý J. V. nastoupil do přípravného ročníku ZŠ, ve svém trvalém bydlišti v bytě v Xxx, opakovaně, v přesně nezjištěném počtu případů v úmyslu dosáhnout svého sexuálního uspokojení, sahal svému synovi, nezletilému J.V., nar. xxx, na penis, se kterým manipuloval, vždy pod záminkou, že zjišťuje, jestli nechce chlapec na toaletu, čemuž se poškozený nezletilý, ačkoliv mu to bylo nepříjemné, nebránil, neboť se bál potrestání, a obžalovaný při tomto svém úmyslném jednání využil psychické a fyzické bezbrannosti nezletilého, vyplývající z jeho převahy jak fyzické tak i psychické a také z převahy dospělé autority rodiče - otce, neboť nezletilý vzhledem ke svému nízkému věku nebyl schopen se jinak účinně bránit, a toto jednání opakoval i poté, co jej při něm minimálně dvakrát přistihla jeho družka Kateřina V., nar. xxx, matka nezletilého, které se nezletilý v několika případech s tím, co mu provádí otec svěřil, a tohoto jednání se dopustil i přesto, že mu

byl znám věk poškozeného a věděl, že se jedná o osobu mladší 15-ti let, čímž měl spáchat zvlášť závažný zločin znásilnění podle ust. § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, když **nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro něj je obžalovaný stíhán.**

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozený J. V., nar. xxx, trvale bytem xxx, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

B)

Obžalovaná

K a t e ř i n a V . ,

nar. xxx v Krnově, bytem xxx,

I.

se podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze sp. zn. 1 KZV 153/2017 ze dne 16.04.2018 podané u Městského soudu v Praze dne 04.05.2018, která jí kladla za vinu, že od dosud přesně nezjištěné doby do dne 01.09.2012, ve svém trvalém bydlišti, v bytě na adrese xxx opakovaně, poté, co se jí nezl. syn J. V., nar. xxx, opakovaně svěřil se skutečností, že jej jeho otec Jan K., nar. xxx osahává na přirození, přičemž v přesně nezjištěném počtu případů, nejméně však dvakrát tuto situaci sama viděla, jelikož svého druha Jana K. při tomto jednání přistihla, toto jednání svého druha neřešila, svému synovi nijak nepomohla a díky tomu, že nijak nezasáhla, dopomohla k tomu, že Jan K. nadále a po delší dobu nezl. J.V. sexuálně zneužíval a předčasně jej tak sexualizoval, přečin ohrožování výchovy dítěte podle ust. § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, **když nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro něj je obžalovaná stíhána.**

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškozený J. V., nar. xxx, trvale bytem xxx, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

je vinna, že

přestože se jí nezletilá T. V., nar. xxx, nejméně dvakrát v blíže nezjištěné době předcházející datu 07.04.2017 svěřila s tím, že s otcem provádí tzv. lumpárny, což mělo znamenat, že jí sexuálně zneužívat tak, že ji hladit po celém těle, líbal ji na různých místech těla, osahával ji na přirození, dráždil ji penisem na přirození, jazykem a penisem vnikal na kraj přirození, sál její vnější stydké pysky, pohyboval se jí penisem po přirození a ostatních částech těla, přičemž jeho jednání vedlo často k jeho vyvrcholení, při kterém ejakuloval někdy i na tělo poškozené, když v některém období docházelo k takovému jeho jednání prakticky denně, nezletilá poškozená o tomto nesměla nikomu říkat, protože to bylo jejich tajemství, obžalovaná situaci nijak neřešila, i když věděla, že obžalovaný byl trestně stíhán pro přečin pohlavního zneužívání, kterého se dopustil na dceři N.P., rezignovala na vyšetření tohoto závažného podezření, nechala si toto podezření pro sebe, nezletilá nepomohla, a tím Janu K., který nezletilou pohlavně zneužíval nejméně od začátku roku 2013 do 07.04.2017 ve svém trvalém bydlišti, v bytě na adrese xxx, umožnila, aby mohl svoji dceru dále po dobu ne přesně určitelnou trvající však minimálně několik týdnů sexuálně zneužívat a čímž dopomohla k tomu, že nezletilá byla jednáním Jana K. předčasně sexualizovaná,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

a tedy ohrozila rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že závažným způsobem porušila svou povinnost o ně pečovat a pokračovala v páchání takového činu po delší dobu,

čímž spáchala

přechin ohrožování výchovy dítěte podle ust. § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 201 odst. 3 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody ve výměře 3 (tři) roky.**

Podle § 81 odst. 1, 4 trestního zákoníku za použití § 80 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu odnětí svobody odkládá **na zkušební dobu ve výměře 5 (pět) let za současného vyslovení dohledu nad obžalovanou.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu **je obžalovaná povinna nahradit poškozené T.V., nar. xxx, bytem xxx, nemajetkovou újmu ve výši 25 000 Kč (dvacetpět tisíc korun českých).**

Podle § 228 odst. 2 trestního řádu se poškozená T.V., nar. xxx, bytem Xxx, se zbytek nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze podala pod sp. zn. 1 KZV 153/2017 dne 04.05.2018 k Městskému soudu v Praze obžalobu na obžalované, a to pro skutky, že obžalovaný Jan K. v dosud přesně nezjištěném období cca od r. 2010 do 01.09.2012, tedy v době, než nezletilý J. nastoupil do přípravného ročníku ZŠ, ve svém trvalém bydlišti v bytě v Xxx, opakovaně, v přesně nezjištěném počtu případů v úmyslu dosáhnout svého sexuálního uspokojení, sahal svému synovi, nezletilému J.V., nar. xxx, na penis, se kterým manipuloval, vždy pod záminkou, že zjišťuje, jestli nechce chlapec na toaletu, čemuž se poškozený nezletilý, ačkoliv mu to bylo nepříjemné, nebránil, neboť se bál potrestání, a obžalovaný při tomto svém úmyslném jednání využil psychické a fyzické bezbrannosti nezletilého, vyplývající z jeho převahy jak fyzické tak i psychické a také z převahy dospělé autority rodiče - otce, neboť nezletilý vzhledem ke svému nízkému věku nebyl schopen se jinak účinně bránit, a toto jednání opakoval i poté, co jej při něm minimálně dvakrát přistihla jeho družka Kateřina V., nar. xxx, matka nezletilého, které se nezletilý v několika případech s tím, co mu provádí otec svěřil, a tohoto jednání se dopustil i přesto, že mu byl znám věk poškozeného a věděl, že se jedná o osobu mladší 15-ti let, tedy měl podle obžaloby zneužít bezbrannosti jiného, aby ho donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal na dítěti mladším patnácti let, čímž měl spáchat zvlášť závažný zločin znásilnění podle ust. § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a obžalovaná Kateřina V. 1) od dosud přesně nezjištěné doby do dne 01.09.2012, ve svém trvalém bydlišti, v bytě na adrese xxx opakovaně, poté, co se jí nezl. syn J. V., nar. xxx, opakovaně svěřil se skutečností, že jej jeho otec Jan K., nar. xxx osahává na přirození, přičemž v přesně nezjištěném počtu případů, nejméně však dvakrát tuto situaci sama viděla, jelikož svého druha Jana K. při tomto jednání přistihla, toto jednání svého druha neřešila, svému synovi nijak nepomohla a díky tomu, že nijak nezasáhla, dopomohla k tomu, že Jan K. nadále a po delší dobu nezl. J.V.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

sexuálně zneužíval a předčasně jej tak sexualizoval, 2) od dosud přesně nezjištěné doby, nejméně však od začátku roku 2013 do dne 07.04.2017, ve svém trvalém bydlišti, v bytě na adrese xxx, přestože se jí její nezl. dcera T. V., nar. xxx nejméně dvakrát svěřila s tím, že s otcem provádí tzv. lumpárny, což mělo znamenat to, že ji sexuálně zneužíval tak, že ji hladil po celém těle, líbal ji na různých místech těla, osahával ji na přirození, dráždil ji penisem na přirození, jazykem a penisem vnikal na kraj přirození, sál její vnější stydké pysky, pohyboval se jí penisem po přirození a ostatních částech těla, přičemž jeho jednání vedlo často k jeho vyvrcholení, při kterém ejakuloval někdy i na tělo poškozené, když v některém období docházelo k takovému jeho jednání prakticky denně, nezletilá poškozená o tomto nesměla nikomu říkat, protože to bylo jejich tajemství, obžalovaná situaci nijak neřešila, nezletilé nepomohla, a tím Janu K. umožnila, aby mohl svoji dceru dále a po delší dobu sexuálně zneužívat, čímž dopomohla k tomu, že nezletilá byla jednáním Jana K. předčasně sexualizována, tedy měla ohrozit rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že závažným způsobem porušila svou povinnost o ně pečovat a pokračovala v páčání takového činu po delší dobu, čímž měla spáchat přečin ohrožování výchovy dítěte podle ust. § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku.

Obžalovaný Jan K. popřel, že by se dopustil jednání, které obžaloba popisuje, ve vztahu k synovi J.. Opakovaně zdůrazňoval, že k závadovému chování, jehož se dopustil ke své dceři T.V., se doznal. Žádného protiprávního jednání vůči synovi se však rozhodně nedopustil.

Vypověděl, že vztah k J. nebyl dobrý. J. chování bylo velmi problematické. Obžalovaný popisoval různé potíže, které v soužití vznikaly: J.ovy úteky, jeho ohrožující chování....

V září 2015 došlo k J.ovu prvnímu útěku. V prosinci 2015 se J. pokusil zapálit byt. Měl v úmyslu byt vyhodit do povětří. Snažili se s ním pracovat tak, jak jim bylo řečeno v nemocnici. J. ve škole prospíval bez problémů. J. necítí jako ostatní lidi. Nechápe situaci, když něco provede, že bude následovat trest. Obžalovaný měl za to, že se J. domníval se, že trestem mu chtějí ublížit a že se jim za to musí pomstít. Tak začal utíkat z domova. J.ův pokus o vyhození bytu do vzduchu nedokonal kvůli tomu, že měl vazbu na mladší sestru M., kterou nedokázal z bytu dostat ven, proto plyn nakonec nepustil. Dobré vazby měl J., kromě sestry M.y, také s babičkou a dědečkem. Tak je napadlo, že by prarodičům mohl J. odejít. Měl u nich zařízenou školu a kroužky. Odtamtud ale potom utekl znovu. Na Vánoce se vrátil domů. Na Silvestra znovu utekl. V lednu znovu utekl. Neměli už na to sílu to řešit, popsal, že z toho byl psychicky vyčerpaný, a tak přišlo rozhodnutí, že J. bude umístěn do Diagnostického ústavu na Praze 4.

Poté, co byl J. diagnostikován Xxx, snažili se mu věci vysvětlit. Předtím se snažili ho trestat tím, že mu zakázali něco, co měl rád. Pokud to nezabralo, došlo i na fyzické tresty, ale nikoliv s následky modřin.

Obžalovaný nevěděl o tom, že by se T. někomu svěřila o tom, co se mezi nimi odehrávalo.

Nevybavil si, že by se ho kdy na to ptala jeho družka obžalovaná Kateřina V.. Pouze mu řekla, že si T. stěžovala na to, že jí obžalovaný hladí po zádech.

Tato část jeho výpovědi byla v rozporu s tím, co uvedl při výslechu v přípravném řízení ve věci T.. Když byl konfrontován s tím, co uváděl v tehdejším řízení (kde uvedl, že T. se asi dvakrát svěřila Kateřině V. o tom, co spolu dělali, ale ta jí nevěřila, a když se ho poté na to ptala, tak jí to zapřel), měl zato, že to už musel zapomenout a že by rád odkázal na to, co již vypověděl předtím, tedy na to, co je v dotčeném protokole uvedeno.

K doplňujícím dotazům uvedl, že J. o sexu zatím nepoučoval.

Doznal, že J. stahoval předkožku, činil tak ale ze zdravotních důvodů, a to na doporučení lékaře. Už si nevzpomněl jak často. Předkožku J. přetahoval hlavně on, nejčastěji v koupelně, nebo v pokoji. Obžalovaná to asi také dělala. J. řekl, že se to musí dělat, aby mohl čůrat. Už si však

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

nevzpomněl, jak na to reagoval J.. Kateřina V. mu neříkala o tom, že si J. na to stěžoval. Neříkal J., že o tom nemá nikomu říkat. S ohledem na svoje zrakové problémy se na to nejprve díval zblízka, a poté se snažil po hmatu.

Dokud nebyla provedena diagnostika J. tak s ním řešili neustále nějaké problémy. V určitém období se to stávalo i několikrát do týdne. Stávalo se, že dostal pár facek, došlo i na vařečku, páskem, ale po diagnostice to odbourali. Občas dostával i pohlavek.

J. spoutal, když ho vedl do Diagnostického ústavu.

Ptal se J. na důvody jeho útěku, prý kvůli tomu, že se doma hádali, že na něho byli zlí.

K otázce, zda J. někdy zakazoval čurat, obžalovaný uvedl například situaci, když vyšli ze školky a J. si potřeboval odskočit, obžalovaný mu tehdy řekl, že to musí vydržet. Doma mu ale nikdy záměrně čurat nezakazoval.

Nepamatoval si na to, že by Kateřina V. poutala J.. Viděl párkrát, že plácla symbolicky po zadku další dceru M..

J. nekontaktoval v Diagnostickém ústavu, protože nemají dobrý vztah a nechtěl, aby to vypadalo jako ovlivňování.

Potvrdil, že ho sexuálně vzrušují nedospělé dívky. Důrazně odmítl, že by ho kdy sexuálně vzrušovali muži jakékoliv věkové hranice. O ochranné léčení sám stojí.

V předcházejícím trestním řízení týkající se T. V. se k trestné činnosti doznal dobrovolně ihned po zadržení.

Na základě jejich rozhodnutí posílali J. do ústavu a nemocnic. Občas s ním chodili za doktorkou – dětský psychiatr.

J. problematické chování viděl ve lhaní, v útěcích, občas T. napadl, ve školce se schválně počůrával, odmítal spolupráci, nechtěl si s nimi hrát ani spolupracovat. V přípravném ročníku byly roztržky se spolužáky, vytahoval jim věci, čmáral jim po věcech. S nástupem do školy se zklidnil, učitelka měla na starosti jenom 6 dětí a byla specializovaná. J. školu zvládal, ale doma si třeba zničil kolo. Potom začal s útěky. J. byl rád ve středu pozornosti jakýmkoliv způsobem. Venku se choval samotářsky, doma se choval vůči sestrám dominantně a manipulativně.

K lhaní J. uvedl obžalovaný další situaci, kdy J. tvrdil, že ho ostatní napadli, přitom je vyprovokoval a mohl si za to sám. Lhal především, když potřeboval na někoho něco navlíknout, aby tak zamaskoval svůj vlastní průšvih, aby si vynutil pozornost. Obžalovaný si nepamatoval na okamžik, kdy se mu J. přiznal s tím, že by lhal.

Po diagnostice Aspergrova syndromu u J. jim nikdo neřekl o tom nic bližšího, jen že to je důsledek toho, že nesnáší hluk doma. Nikdo jim neporadil, jak s ním jednat. Měli si psát záznam, kdy a proč J. dostával záchvaty.

S OSPODEM se snažili řešit situaci hlavně po jeho útěcích. Bylo jim sděleno, že se musejí smířit s tím, jaký J. je.

Obžalovaná Kateřina V. o prvním trestním řízení věděla, protože tam byla jako svědkyně. O trestech nevěděla. Tehdy měl deprese. Nevěděla o tom, že mu bylo uloženo ochranné léčení. Nesvěřil se jí s tím, že byl zbaven péče o předcházející děti.

Jednou se stalo, že J. vlítnul do ložnice v době, kdy tam byl obžalovaný s nezletilou T., ale nevypadal, že by si něčeho všimnul.

Obžalovaný se nedomníval, že by Kateřina V. věděla o tom, co dělal s T..

Výpověď obžalovaného stran skutku, pro který byla podána obžaloba, je od prvotního výsledku konzistentní a v zásadních bodech shodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

K. Veselská

Obžalovaný setrvává na tom, že jediným důvodem, proč šabal na penis nezletilému J. V., byl problém s jeho předkožkou, kterou mu musel přetahovat. V žádném případě jeho chování nebylo sexuální motivované. Problém s předkožkou nezletilého potvrdila jak obžalovaná Kateřina V., která uvedla, že po koupání mu předkožku také přetahovala, protože problém přetrvával, tak i svědkyně Jiřina K.á. Pokud lékařská zpráva dětské lékařky MUDr. Srbové (viz listinné důkazy níže) zmiňuje, že problém s předkožkou řešili v srpnu 2006, ale ještě v jeho 3 letech při prohlídce byl zjištěn nález konglutinace, a při následných prohlídkách již nebyly zjištěny žádné problémy, má soud zato, že to může svědčit tomu, že rodiče neopomjeli přetahování předkožky. Je obecně známo (a dím i ze znalosti a zkušenosti několika členů senátu), že přetahování předkožky u chlapců je běžnou součástí každodenní hygieny, a to nejen při potížích s přetahování, ale i v rámci prevence, a to až do doby, než dítě dosáhne jednak věku, jednak rozumového vývoje a osobnostní vyspělosti, kdy bude schopno zajišťovat intimní hygienu samo nejprve pod dozorem rodiče, posléze již zcela samostatně. Senát nevnímá jako výjimečné či zvláštní a neobvyklé, že se tak mělo v případě J. dítě ještě v těsně předškolním věku. S ohledem na osobnost nezletilého je naprosto pochopitelné, že nebyl ještě schopen samostatné péče o sebe.

To, že přetahování předkožky nemusí být vždy příjemné, že dítě může takovou proceduru vnímat jako nevíтанou, nepříjemnou, občas i mírně bolestivou (hranice vnímání bolesti je vždy naprosto individuální), je nasnadě. Nelze však z takových poškozeným nepříjemně vnímaných manipulací s předkožkou dovozovat, že se tak dělo ve snaze obžalovaného dosáhnout svého uspokojení – nic takového nebylo prokázáno.

Pokud přetahování předkožky poškozenému obžalovaným byla přítomna i obžalovaná, neměla důvod se znepokojovat, neboť to oprávněně mohla vnímat jako součást náležitě preventivní péče o syna.

Ze znaleckého posudku a následného výsledku znalce MUDr. Ladislava Procházky byla najisto postaveno, že obžalovaný je postižen heterosexuální pedofilií. To sice, jak znalec vysvětlil, nevylučuje, že by nebyl schopen různého náhradního sexuální motivovaného jednání, soud však má zato, že nebyl předložen žádný jednoznačný přímý důkaz či souborný důkazů nepřímých, který by svědčil tomu, že by kdy obžalovaný vyhledával náhradní sexuální motivované jednání a že by manipuloval s penisem nezletilého za jiným účelem, než bylo přetahování předkožky ze zdravotních (preventivně zdravotních) důvodů.

Věrohodnost výpovědi pošk. J. je rozzebrána v dalších částech tohoto odůvodnění, nicméně soud již v rámci hodnocení výpovědi obžalovaného považuje za důležité zmínit, že nezl. J. začal o jednání obžalovaného popsaném v bodě I hovořit jednak až s odstupem několika let, přičemž se tak dělo až v době, kdy pozornost orgánů činných v přípravném řízení trestním byla upřena na protiprávní jednání obžalovaného vůči nezl. T.. Tak, jak měl soud možnost vnímat nezl. J. na nabrávce z přípravného řízení, má za nepochybné, že jde o osobnost, která si užívá pozornosti, ráda jí na sebe strhává a ve světle toho, že byl zejména po emocionální stránce svými rodiči hrubě zanedbáván, jeho potřeby v této oblasti nebyly rodiči náležitě syceny, lze snadno jako pravděpodobnou variantu motivace nezl. J. vnímat jeho potřebu být také „viděn“, mít také „hodnotu“, být v objektem zájmu. Pak lze pochopit, proč s odstupem mnoha let mohl nezletilý dovozovat sexuální motivace obžalovaného tam, kde nikdy nebyla.

Obžalovaný byl proto obžaloby zproštěn tak, jak je ve výroku A uvedeno.

Soud uvěřil i té části výpovědi obžalovaného, v níž se vyjadřoval k tomu, zda obžalovaná věděla jednak o jeho předchozím trestním stíhání, jednak o jeho sexuálním chování vůči nezletilé T. (další hodnocení důkazů k této části obžaloby je uváděno v navazujících částech odůvodnění).

Obžalovaná Kateřina V. popřela, že by o tom, co se dělo mezi obžalovaným K. a nezletilou T., věděla. Byla překvapena z toho, že T. se nevrátí domů. Poté jí odvezli i manžela (obžalovaného). O všem se dozvěděla až z obžaloby. Kdyby měla alespoň podezření, určitě by s tím něco udělala.

Ke svému vztahu k synovi J. uvedla, že zprvu byl J. pod její velikou ochranou. Vzhledem ke svému vlastnímu postižení, si tehdy ani nebyla schopna představit, že bude mít další děti. Poté, co se přestěhovali do Prahy a ona si pořídila T., J. už nebyl jediný, což nesl špatně. Ve čtyřech letech řekl, ať si tatínek vezme T. a že maminka s ním půjde do Xxx. O J. řekla, že byl vždycky

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

jiný. Jeho útky považovala pouze za jeho zviditelnění se, utíkal za účelem být středem pozornosti. K T. uvedla, že je hodná, ale nic jí neřekla. „Lumpáčiny“ tam děti dělaly, to brala jako normální. Dokonce jednou rozbily postel, protože po ní skákaly.

V jednu chvíli za pomoci psycholožky měla obžalovaná povědět J. o tom, že táta (obžalovaný) je ve vězení. Poté to musela sama říct nezletilá T., proto si na to pozvala kmotru, jen aby tam s ní seděla, T. se z toho sesypala a říkala, že nikomu nic neřekla, ale dál o tom mluvit nechtěla.

Obžalovaná chodí k psycholožce. S T. chodí do Dětského krizového centra v Zápolí, kam chodí jednou za čtrnáct dní, pokud se vyskytne problém, je možné chodit každý týden. Řeší se tam, že T. začala pozdě chodit do školy. Obžalovaná chodí do Dětského centra na Sulickou za paní Hrdličkovou a k psychiatrice Korcové.

Do Dětského centra chodí i K., ale jenom na konzultace, jinak chodí na tzv. play terapie, a to na doporučení, protože ze začátku dětem řekla, že tatínek není doma kvůli tomu, že si rozbil hlavu, místo toho, že byl ve vězení. Obžalovaná připustila, že to byla její chyba, že dětem neřekla pravdu o obžalovaném hned ze začátku. Všechny děti nesou těžce, že táta (obžalovaný) je pryč. Nejhuř to nese právě K..

Po zatčení obžalovaného si rodina pohoršila po finanční stránce, obžalovaná se to proto snaží dohnat sociálními dávkami a pomocí potravinové banky. Obžalovaný jednou za čtvrt roku pošle 12 tisíc Kč.

Žijí v bytě 3+1. V dětském pokoji měli palandu pro tři, válečku a postýlky, vedle měli pokoj pro babičku s dědou, když byli na návštěvě, jinak ho mohli využívat ostatní.

O prvním odsouzení obžalovaného věděla, ale bylo jí to podáno jako msta jeho bývalé partnerky. Nezajímala se o to, pro co byl odsouzen. Nevěděla o tom, že měl uložené ochranné léčení, ale věděla o tom, že se léčí s depresi, na což bral Asentru. Předcházejícího trestního řízení se účastnila jako svědkyně.

J. měl problém s předkožkou, když byl hodně malý. Na doporučení praktického lékaře Vyhánkové mu ji přetahovali.

K předestřené lékařské zprávě, ve které lékařka uváděla, že tento problém měl J. ve svém 1 a půl roce a poté už nikoliv, obžalovaná uvedla, že u J. problém přetrvával. J. si totiž stěžoval na to, že ho pindík bolí. Nechávala to na obžalovaném, ale když J. koupala, přetahovala mu ho také. J. to odůvodnila s tím, že je to důležité proto, aby se mohl vyčůrat. J. se jí nikdy nesvěřil s tím, že táta (obžalovaný) mu manipuluje s penisem. Naposled mu osobně přetahovala předkožku asi v jeho šesti sedmi letech. Učila ho to, aby si to mohl dělat sám.

O tom, co se dělo mezi obžalovaným a T. nevěděla. Vyskytl se jen jeden problém, když se T. nelíbilo, že ji obžalovaný hladil po zádech, tak mu obžalovaná řekla, ať to nedělá. Tehdy byla nepřítelna a zlá na něho, protože by nedovolila, aby se T. ubližovalo. T. to vadilo a ona nechtěla dopustit, aby se jí to dělo. Musela to, aby se jí nedotýkal, zopakovat. Poprvé ta její žádost nebyla respektována.

Kmotra děti netrestala. J. k ní měl vřelý vztah, učil se u ní, chtěl s ní jít do kostela.

Ptala se jich na to, co se stalo, jak J. tak T., která však neodpověděla. J. označila za zdatného manipulátora.

Jako matka zhodnotila, že T. si umí vymýšlet, například konce příběhů pohádek, avšak nelže. K předestřené výpovědi T. v přípravném řízení obžalovaná uvedla, že jí skutečně nic neřekla o tom, co se mezi ní a obžalovaným dělo.

K J.ovým útekům ještě dodala, že byl schopen utéct z diagnostického ústavu, ze Sulické, z Dětského domova. Podle jejího názoru je to chronický útekář. Z Dětského domova přišel domů s tím, že mu je po nich smutno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

V současné době J. nenavštěvuje. Pracuje však na tom s psychologkou. Už mu dokáže zavolat každý týden. J. začal být vůči ní nedůvěřivý. Podle obžalované jejich špatný vztah je oboustranný. Obžalovaná dále uvedla, že pracují na tom, aby měli asistované srazy, neboť odmítla s ním zůstat sama, protože J. je podle ní sedmilhář. Zatím se J. nevidá s ostatními dětmi, protože je schopen je zmanipulovat.

Obžalovaného navštívila ve vězení pouze jednou za účelem zjištění platebních údajů, které měl na starosti, když byl na svobodě. Byla s ní kmotra paní P.. Návštěva trvala asi hodinu a půl.

Obžalovaná přiznala, že byl J. fyzicky trestán, dostal facku, ale vždycky věděl proč, na to se ho i ptala. Použila na J. i pouta, to bylo na základě konstatování policie, ať mu dá tedy pouta, když utíká. To bylo už po opakovaném útěku. J. věděl o její slabíně, že by ho nedoběhla. Pouta byla připevněna tak, že jedno bylo na její ruce, druhé na jeho ruce. Nastoupili do vlaku a pouta sundala. Při výstupu na hlavním nádraží je zase nasadila, doma je opětovně sundala. Návod na jednání s J. nedostali, pouze rady, jako například aby s ním víc o tom mluvili. Zkusili s ním mluvit, ale čím víc s ním mluvili, tím to bylo horší. Neudržel pozornost. J. kdykoliv řekl, že se mu někde líbí, ihned posléze odtamtud utekl.

Na případové konferenci, která se konala asi měsíc před jejím výslechem, se všichni dohodli na tom, jak se bude vůči J. postupovat. Obžalovaná svoji část splnila, oslovila psychologku M. v Sulické, ke které chodí na terapie a která zná J. a ostatní okruh lidí kolem. Asistovaná schůzka s J. se měla uskutečnit, ale odložilo se to na srpen, neboť J. v červenci odjel na dva tábory.

To bylo v té době, kdy je informovala o tom, že táta (obžalovaný) je ve vězení, neříkala jim nic o tom, kvůli čemu ve vězení je. Všichni posléze bydleli v tom jednom pokoji pohromadě.

S M. byla na policii, posléze jí bylo sděleno, že u ní nenašly známky zneužití.

Šetření kolem kapky krve u J. bylo právě z důvodu jeho problémů s předkožkou.

Jednou došlo k incidentu, když si vzala na procházku J. se Sulické, T. si s J. hráli za jejími zády, a pak jí T. varovala, že J. po ní chce hodit kamenem.

Soud porovnáním výpovědi obžalované u hlavního líčení a v přípravném řízení nezjistil žádné relevantní odchylení od její původní výpovědi.

Ke skutku týkající se nezř. J. soud odkazuje na základní argumentaci tak, jak je soustředěna v hodnocení výpovědi obžalovaného. I obžalovaná potvrzuje, že přetahování předkožky probíhalo i v jeho předškolním věku. Soud opakuje, že je součástí budování hygienických návyků u chlapců přetahování předkožky (ať již mají či v minulosti měli zdravotní problém v této oblasti, či nikoliv) a že je normální, že takové péče probíhá do doby, než je dítě natolik zralé a vyspělé, že péči o předkožku standardně zahrne samo do svých hygienických návyků. Není neobvyklé, že i chlapci školního věku, jsou-li mimo domov, např. na letním táboře, či ve škole v přírodě, jsou kontrolováni, či alespoň upomínáni, aby při hygieně nazařadili na péči o své pohlaví. Pokud tedy jak obžalovaná, tak obžalovaný pokračovali v přetahování předkožky nezř. J. v předškolním věku, lze to vnímat jako součást náležité péče o hygienu.

Oba obžalovaní jako rodiče naprosto nezvládli péči o nezř. J. v sycení jeho emočních potřeb, jak již bylo shora konstatováno. S ohledem na strukturu jejich osobností byli a jsou schopni poskytnout dětem střechu nad hlavou, potravu a ošacení, jejich reálné schopnosti (a s ohledem na žití ze sociálních dávek na hranici bídy i jejich reálné možnosti) uspokojovat vyšší potřeby dětí jsou naprosto minimální, a to i u ostatních dětí, které nejsou nijak, na rozdíl o J. postiženy.

I v případě inteligentních, vzdělaných či náležitě edukovaných rodičů, kteří nemají žádné zdravotní omezení, kteří uspokojují životní potřeby své a svých dětí nikoliv sociálními dávkami, ale prací, a kteří jsou schopni uspokojovat náležitým způsobem jak hmotné, tak nehmotné potřeby dětí, je výchova dítěte ať již s diagnózou ADHS, Aspergerovým syndromem či s jinou diagnózou, která se projevuje v chování dítěte navenek, velmi náročná a naprosto vyčerpávající. Je obvyklé, že obtížné a vysilující péči o takto postižené dítě takoví rodiče přizpůsobí počet

Shodu s prvopisem potvrzuje:

K. Veselská

děti, které zplodí. Obžalovaní k takovým rodičům nepatřili a patřit nemohou, přesto nijak neplánovali své rodičovství – a ač obtížně zvládali péči o J. coby o dítě se specifickými potřebami, přivedli na svět další děti. Vědomě tak vytvořili situaci, která ve svém důsledku vedla k zanedbávání vyšších potřeb všech dětí, u nezl. J. pak zvláště. Omezená rodičovská způsobilost obou obžalovaných jako rodičů zřetelně vystupuje ve specifických metodách vůči nezl. J. (užívání pout u utíkajícího J.) a ve vyloučení nezl. J. z jakéhokoliv rodičovského zájmu („zřbavení se“ J. předáním do péče prarodičů či do péče státní instituce, jeho „odstřížení“ od kontaktu s matkou a, zejména, se sourozenci atp.).

Jak vyplývá z předchozích pasáží odůvodnění u obžalovaného, na které soud odkazuje, soud nepochybuje o tom, že oba obžalovaní nezl. J. i v jeho těsně předškolním věku předkožku přetahovali, že oba tak činili z ryze ze zdravotních, resp. preventivně zdravotních a hygienických důvodů a že sexuální motivace obžalovaného nebyla prokázána. Obžalovaná věděla a byla srozuměna s tím, že i obžalovaný nezl. J. předkožku přetahuje, oprávněně pak vycházela z toho, že jde o součást péče o syna.

Obžalovaná proto byla obžaloby v části uvedené v bodě B I výroku tohoto rozsudku zproštěna obžaloby.

Pokud jde o výrok odsuzující, obžalovaná přiznala, že o dřívějším odsouzení obžalovaného věděla, ale uvěřila tvrzení obžalovaného, že se jednalo jen o pomstu ze strany jeho bývalé partnerky. O trestním stíhání obžalovaného věděla, neboť vypovídala jako svědkyně před soudem. Podle svých slov se dále nezajímala o to, pro co byl nakonec odsouzen. O uloženém ochranném léčení obžalovanému nevěděla, domnívala se, že se léčí s depresemi.

Soud však na základě výpovědi obžalovaného dovodil, že obžalovaná si musela být vědoma, čeho se trestní stíhání obžalovaného týkalo, že se jednalo o pohlavní zneužívání nezletilé, a to nejenom z předvolání svědka, na kterém jsou uvedené paragrafy, pro které je obžalovaný stíhán, ale také z jejího výsledku u soudu, kdy se k tomu vyjadřovala. I pokud by soud akceptoval její obhajobu v tom, že byla přesvědčena, že se jednalo pouze o pomstu bývalé partnerky, s kterou nezletilou N. měl, ve chvíli, kdy se na ni obrátila nezl. T. (viz výpověď nezl. T. a též výpověď obžalovaného po konfrontaci s jeho původní výpovědí), bylo její povinností svůj náhled korigovat. Z naprosto neakceptovatelných důvodů na opakované sdělení dcery (viz konstatní výpovědi nezletilé T.) nereagovala, vědomě situaci neřešila a připustila, aby obžalovaný pokračoval v protiprávním jednání. Pokud nekonala, nezakročila, dělo se tak přinejmenším v nepřímém úmyslu.

S ohledem na ochranu dětí byly u hlavního líčení **výslechy poškozených**, a to nezletilé T. V. a nezletilého J. V., z přípravného řízení přehrány.

Z audio-video záznamů výsledků obou poškozených nezletilých bylo patrné, že dotazující nepokládali všechny otázky adekvátně. Zejména v případě výsledku nezl. T. má soud zato, že některé otázky byly natolik zavádějící a manipulativní, že, pokud by je někdo položil v řízení před soudem, soud by jako dílem klamavé, dílem sugestivní nepřipustil. Nicméně v podstatných bodech výpovědi obou dětí je zřejmé, že šlo o spontánní odpovědi a v případě nezl. T. bylo zřejmé, že volí obraty a formulace přiměřené svému věku, že se snaží co nejvěrněji si vzpomenout na proběhlé události a tyto popsat. V případě nezl. J. byl výslech v zásadě veden korektně – způsob chování nezletilého, jeho neadekvátní reakce, odbíhavé odpovědi, jeho očividné užívání si zájmu vyslychaného, jeho rušivé slovní i mimoslovní projevy dával soudu velmi reálnou představu o jeho problemické komunikaci s okolím a o jeho strhávání zájmu na svou osobu za každou cenu.

Zatímco nezl. T. se poctivě snažila vybat si události a popsat je tak, jak proběhly, bez toho, aby je doplňovala svými úvahami o motivacích zúčastněných, nezl. J. obtížně a často až na opakovanou snahu vyslychajícího odpověděl na položenou otázku, velmi často zablcoval své reakce nikoliv popisem toho, co skutečně vnímal vlastními smysly, ale tím, co z toho dovozoval – je pak otázkou, zda a do jaké míry jeho vývody byly ovlivněny tím, co mu již bylo známo o jednání obžalovaného vůči nezl. T..

V této úvodní pasáži považuje soud za vhodné zmínit, že bývalo v minulosti dobrým zvykem, že výslechy dětí v případě sexuální motivovaných činů vedli zkušeni psychologové. Ti díky odborným znalostem a zkušenostem byli vesměs vhodným způsobem s ohledem na věk a duševní vyspělost dotčených nezletilých přeformulovali otázky tak, aby byly pochopitelné jejím rozumovým schopnostem a nebyly žádným způsobem manipulativního nebo sugestivního

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

charakteru. Byli vždy schopni bezprostředně náležitě reagovat dle toho, jak navníмали vliv probíhajícího výslechu na dítě. Dokázali vycítit, kdy je třeba udělat pauzu ve výslechu, kdy je třeba výslech proložit neutrálními otázkami, odvedením pozornosti dítěte na netraumatisující oblasti, a poté pokračovat ve výslechu. Soudu je známo, že v současné době se od tohoto modelu ustoupilo a že výslech provádí proškolení policisté: bobužel nárazová školení nedokáží nahradit odbornou erudovanost zkušených psychologů, kteří mají nejen potřebné odborné vysokoškolské vzdělání, ale také několikaletý navazující výcvik a praktické zkušenosti. Ne každý proškolený policista je nadán přirozenou schopností navázat vztah s vyslychaným dítětem, najít jazykový kód dítěte a přizpůsobit formulace otázek a užívaná slova schopnostem a jazykové výbavě vyslychaného dítěte.

Z výslechu poškozeného J. V. soud zjistil, že v době výslechu měl tři sestry, T., K. a M. a nedávno se jim narodil bratr J.. Dokud nebyl J. na světě, bydleli společně v jednom bytě s tátou a mámou (obžalovanými). On pak chvíli bydlel u babičky a dědečka, protože rodičům utíkal a zlobil je. Dokud bydlel s rodiči, podle jeho slov to nebylo moc fajn. Chodila k nim nevlastní teta Lída, a to pro něj nebylo dobré.

V době výslechu byl v dětském centru a chtěl tam zůstat, domů se mu nechtělo, ale prohlásil, že, pokud někdo bude ubližovat jeho sestrám, zatočí s nimi tak, jak se to stalo s tátou. Táta (obžalovaný) je bil, bil ségry, T. sahal mezi nohy. Řekl o tom v diagnostickém ústavu, a tím se to začalo řešit. Doma to nerekl, protože se bál.

Přesně si to nepamatoval, ale řekl by, že to všechno začalo v době, kdy byl ve školce. Táta mu sahal mezi nohy. Pak se narodila T., a když byla ve školce ona, začal táta sahat na ni. Probíhalo to tak, že jim sahal mezi nohy, nesvlékal je celé, jenom třeba mu sáhnul mezi nohy a ptal se, jestli bude čůrat. Když mu řekl, že ne, tak táta na to „dobře, žádné čůrání“. Ale někdy na něj táta sahal, jemu se čůrat chtělo, ale táta mu to zakázal. Bylo mu nepříjemné o tom mluvit. Popsal by to tak, že mu táta zajel rukou do kalhot, jakože mu sahal na kůži. Sahal mu mezi nohy pod slipy, mačkal mu pindíka, ale lehce, aby ho to nebolelo. Myslel si, že tatínek je asi nemocný. Bylo mu to nepříjemné a v současné době mu to připadá nenormální. Před tím si myslel, že je to běžné, ale nikde jinde tohle neviděl, jenom u táty.

Trvalo to chvíli, možná pět minut, ale to nevěděl přesně, to by lhal. Nechal toho, když třeba slyšel, že jde mamka nebo někdy sám od sebe. Táta nechtěl, aby ho mamka u toho viděla. Ale když to dělal T., tak to se pak mámě řeklo, máma to řekla tetě a zastavili tatínka. Trvalo to nějaké dny, než ho zastavily. T. to přestal dělat. J. se vyjádřil, že byl rád, že K. to nezažila.

Když táta dělal něco J., tak to bylo třeba v předsíni, v pokoji a s T. to dělal většinou v ložnici. Táta to dělal každý den minimálně jednou. Neptal se táty, proč to dělá, protože mu to přišlo divné. Když na něj táta sahal, tak on stál, táta seděl na botníku, a když k němu přišel, tak mu tam sáhl a zmáčkl mu ho. On na to nijak nereagoval, nic nedělal. V době výslechu si myslel, že něco udělat měl, třeba zavolat policajty.

Táta mu to dělal v době, kdy chodil do školky, později už mu to nedělal. Potom to už začal dělat T.. Také se stávalo, že mu táta zakázal jít čůrat, když ten zákaz porušil, dostal vyhubováno, a když to neporušil, počůral se a dostal také.

U toho, když na něj táta sahal, je nikdy nikdo neviděl, ale řekli to mamce (obžalované). Mamce to řekl on, ale i T.. On se bál s někým mluvit o tom, co se v rodině dělo. Babička mu nevěřila a dědeček by mu nemohl pomoci, protože má Alzheimerovu nemoc a zapomněl by to. Už si nepamatoval, kdy to řekl mámě. Máma to pak řešila, řekla to tetě Lídě. K. měl tetu Lídu dříve rád, ale poté se to změnilo.

Vzpomněl si, že jednou přišel a viděl, že táta má ruku mezi nohama T.. Táta ruku vyndal a říkal mu, ať jde, a on šel pryč. Myslel si, že T. o tom, co jí táta dělal, říkala mamce několikrát, a on jí to dosvědčil, říkal to mamce taky. Potom, co to řekli mámě, to na chvíli přestalo.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

Jinak to nikomu neříkal, ve škole se svěřil s tím, že je táta bije, o tom, že jim táta sahá mezi nohy, spolužákům ani učitelům neříkal, styděl se.

K dotazům rozhodně popřel, že by on sám kdy sahal na intimní místa otce, že by to otec po něm požadoval.

Dále k dotazu doplnil, že máma špatně chodila, šourala nohama, a když šla, tak ji bylo slyšet. Proto, když mu to táta dělal, a uslyšel kroky mámy, tak toho nechal.

Na dotaz, proč utíkal z domova, uvedl, že těch důvodů bylo víc, ale hlavní byl ten, že je otec mlátil. Bil je proutkem nebo páskem, plácačkou na mouchy. Jednou se mu stalo, že měl úplně modré nohy a zadek, byly tam otisky od řemene. Nechápe, proč je táta tak trestal. Asi byl naštvaný, potřeboval si na někom vylít vztek. Je pravda, že někdy si to zasloužili, ale taky je pravda, že když mu říkali, že je to moc bolí, aby přestal, tak stejně nepřestal.

Doma byla na ně hodnější mamka. Když utíkal z domu, tak částečně kvůli té tetě. Doma se mu nelíbilo, nechtěl se tam vrátit. Nechtěl se vidět s tetou. Když ho trestala maminka, tak vždycky věděl, za co to bylo, máma ho trestala málo. K dotazům dále uvedl, že je pravda, že když ho máma vezla z jednoho útěku domů, tak mu na ruce dala pouta, aby jí prý neutekl. Jednou mu pouta dal táta i na spaní, kdy ho přivázal k posteli.

Způsob, jakým nezř. J. popsal, jak se obžalovaný dotýkal intimních míst nezletilého, odpovídá přetahování předkožky. Tento úkon vyžaduje i jistý tlak na penis, někdy může takový dotyk být dítětem vnímán jako nepříjemný, i bolestivý. Nic z popisu nezř. J. nesvědčí tvrzení obžaloby, že by takové dotýkání bylo spojeno s masturbací obžalovaného či s jakýmkoliv jiným projevem sexuálního uspokojování se. Pokud nezletilý v rámci své výpovědi s časovým odstupem několik let od doby, kdy obžalovaný (a někdy i obžalovaná) prováděl přetahování předkožky, hodnotil toto počínání obžalovaného jako nenormální, je soud přesvědčen, že jeho názor je ovlivněn tím, co se dozvěděl o tom, co obžalovaný dělal nezř. T.. Z jeho výpovědi je zřejmé, že vůbec neví o potřebě přetahování předkožky u chlapců předškolního věku, o tom, že jde obvyklý způsob péče rodičů o intimní partie synů.

Soud tedy, jak je uvedeno u výsledku obžalovaného, zastává názor, že obžalovaný se dotýkal penisu nezletilého jen ze zdravotních důvodů. Jak již bylo uvedeno, i když znalec MUDr. Procházka upozornil na to, že je obžalovaný schopen různého náhradního sexuálního motivovaného jednání, i když je postižen heterosexuální pedofilií, soud neuvěřil tomu, že by obžalovaný hledal náhradu za nezletilou T. – ta s ním bydlela ostatně ve společné domácnosti a náhradu nemusel hledat.

Soud neuvěřil té části jeho výpovědi, v níž tvrdil, že věděl, co se dělo sestře T., a že věděl o tom, že se to dozvěděla obžalovaná. Toto jeho tvrzení je v rozporu s tím, co uvedl obžalovaný i nezř. T.. Ta sama (viz níže) netušila, kdy se to J. dozvěděl. Z její výpovědi a z výpovědi obžalovaného má soud zato, že se to obžalovaná dozvěděla od nich, ne však od J.. J. tvrzení o tom, že to měl říci v diagnostickém ústavu a že se to pak začalo řešit, soud rovněž neuvěřil – je zřejmé, že OSPOD se o zneužívání nezletilé dozvěděl od nezletilé (a to až v době, kdy tento orgán se značným zpožděním začal plnit svou úlohu), nikoliv od nezř. J.. Z časových souvislostí má soud za to, že nezř. J. se o zneužívání své sestry časově dozvěděl nejdříve v době, kdy byly děti z rodiny odebrány – nebylo zjištěno, od koho se přesně dozvěděl (nezletilá T. opakovaně uváděla, že mu nic neříkala – nelze vyloučit, že se mu nicméně v době, kdy byli odebrány z rodiny, svěřit mohla, nelze ani vyloučit, že nezř. J. mohl nějaké informace mimoděk vyslechnout od personálu). S výjimkou jeho tvrzení však nebyl předložen žádný důkaz, že by o zneužívání nezř. J. věděl v době, kdy probíhalo, že by o tom informoval obžalovanou, nebo že by to byl on, kdo informoval diagnostický ústav.

I svědkovo tvrzení, že to mámě opakovaně říkali (tj. on i nezř. T.) a že to měla vědět i teta Lída, nemá oporu v žádném z dalších provedených důkazů a zůstává naprosto osamocené. Obdobně je to i s jeho tvrzením, že „to“ měl dosvědčovat obžalované.

Nezl. J. si ostatně protřečí, když na jednu stranu popisuje, jak informoval matku, či jak jí něco dosvědčoval, ač předtím výslovně uvedl, že o tom řekl v diagnostickém ústavu, a tím se to začalo řešit, a že doma to neřekl, protože se bál.

Z výslechu poškozené nezletilé T. V. soud zjistil, že dříve bydlela se svými rodiči a sourozenci v bytě, který patřil babičce. V době výslechu byla v dětském centru v *kojeňáku*, kde nejdříve s nimi byla máma (obžalovaná), v době výslechu se o ně staraly sestřičky. Měla se tam dobře. Bylo jí osm let a po prázdninách šla do druhé třídy. Vyjádřila však už nechut' znovu opakovat všechno o „lumpárnách“, které měla dělat s tátou (obžalovaným), neboť už to všechno předtím řekla.

K dotazu, zda se někomu svěřila s tím, jaké „lumpárny“ s tátou dělají, uvedla, že to věděla mamka (obžalovaná). Jednou jí to řekli, ona a obžalovaný, bylo to hned po tom, co ty „lumpárny“ dělali. Mámě to řekli vícekrát. Máma jim na to říkala, že je dobře, že jí to řekli. Co říkal táta, to už si přesně nepamatovala. Máma věděla, jaké „lumpárny“ dělají, ale nezlobila se.

I potom, co to mámě řekli, ty „lumpárny“ s tátou dělali dál. Vždycky jí pak řekli, když se to stalo. Máma s tátou se tak dohodli, že vždycky, když se to stane, tak to pak mámě řeknou. Nikomu jinému se nesvěřila. Nevěděla, odkud se to dozvěděl brácha (J. V.a). On to však prozradil v diagnostickém ústavu, a kvůli tomu tatínka zavřeli do vězení.

K tomu, jak to u nich v rodině vypadalo, uvedla, že kdysi dávno se stalo, že se maminka s tatínkem prali a jednou tatínek shodil maminku tak, že se maminka bouchla do hlavy, do tvrdé stěny. Oni pak litovali maminku, ale naštěstí se jí nic nestalo. Taky jednou, když u nich byla teta Liduška, tak J. (V.a) něco provedl, už si však nepamatovala co přesně, oni si mysleli, že jim lže, a tak mu dali přes pusy a J. pak tekla krev.

Oni občas dostávali všichni, jenom M.a ne (mladší sestra), protože ta byla hodně malá. Tatínek (obžalovaný) je bil proutkem ze stromu, ale taky jim dal na zadek třeba hřebem nebo vařečkou. Dostávali za to, že lhali, už si ale nepamatovala, v čem lhala. Pamatovala si, že to hodně bolelo.

Když spolu dělali „lumpárny“, tak jí táta (obžalovaný) nebil.

Maminka (obžalovaná) je nikdy při těch „lumpárnách“ neviděla, dělali to v ložnici, a když slyšeli, že se maminka blíží, tak je tatínek přikryl dekou, aby mamka nic neviděla, nebo třeba rychle šel mamce otevřít dveře a ona se mezitím musela převlíknout, aby to mamka nepoznala.

Už si nepamatovala, kdy přesně o těch „lumpárnách“ mámě řekli, ale už je to dlouho.

Teta Liduška je jejich kmotra. Chodila k nim na návštěvy, chovala se hezky ke všem, kromě K.. K. jednou i plácla přes pusy.

O těch „lumpárnách“ se svěřila pak už jenom v dětském krizovém centru nějaké paní.

O tom, že by tatínek ty „lumpárny“ dělal i K., nic nevěděla.

Byla pravda, že někdy jim táta zakazoval chodit na záchod, jakože nesměli čurat, a vysvětlil jim to tím, že si procvičujou „cvalíky“. Moc tomu nerozuměla.

K dotazu uvedla, že se tatínka ani maminky nebojí. Dříve mívala ošklivé sny, ale ty už v současné době nemá.

Z její výpovědi bylo zřejmé, že netuší, odkud se nezletilý J. o „lumpárnách“, které spolu dělali T. V. a obžalovaný, dozvěděl. Soud na tomto místě nicméně připomíná zprávu ošetřovatelky, která zaslechla rozhovor mezi nezletilými o tom, jak je táta (obžalovaný) špatný, co dělal, a že máma (obžalovaná) s tím nic neudělala. Ona sama se svěřila v dětském krizovém centru nějaké paní. Soud je o tom přesvědčen především z časové návaznosti, kdy nezletilý začal vyprávět o ošahávání intimního místa obžalovaným až poté, co se s nezletilou potkat a která už měla za sebou první výpovědi na policii. Předtím se o tom nikdy nikomu nesvěřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

K. Veselská

Obžalovaná popřela, že by kdy nezletilou s obžalovaným při lumpárnách nachytala, ale věděla o nich, neboť, jak vypověděl obžalovaný a nezletilá, ti jí o tom řekli. Obžalovaná se na ně pro to nezlobila, jen se dohodli, že pokud se to bude opakovat, znovu jí o tom řeknou. I poté, co se svěřili obžalované, pokračovali v „lumpárnách“. Soud neměl pochyb o tom, že v tomto bodě nezletilá eváděla pravdu, neboť konzistentně toto probírá od počátku, že se obžalované svěřila, a to i společně s obžalovaným, a že i nadále ty lumpárny mezi nimi pokračovaly. V tom jí podpořil i obžalovaný, který shodně uvedl, že obžalovaná o tom věděla.

Je sice pravda, že slovo „lumpárny“ je zavádějící, především v dětské mluvě, avšak soud je přesvědčen o tom, že nezletilá o tom s obžalovanou mluvila a takovým způsobem to popsala, že i obžalovaná pochopila, o co se jednalo, a proto také reagovala přehnaně, když viděla, jak obžalovaný hladil nezletilou po zádech.

Svědčce Jiřina K., matka obžalovaného, uvedla, že dokud byl J. V. a jedináčkem, bylo vše v pohodě, jako babička ho také rozmazlovala. Když se narodila T., J. začal žárlit, a dokonce byl i zlý, ubližoval T.. S narozením dalších sourozenců se jeho chování o to více zhoršilo. Když něco provedl, sváděl vinu na ostatní děti. Poté začal J. utíkat z domova. Podle svědkyně to však souviselo s jeho zvědavostí něco poznávat. Jezdil metrem po Praze, jezdil všemi výtahy, protože to měl rád. Občas když se mu něco nelíbilo, začal hlavou bouchat, nebo začal kopat do všeho kolem, nebo křičel.

Na doporučení OSPODu si chtěli vzít J. k sobě na zkoušku. Po měsíci si na něho začali stěžovat, že obtěžuje spolužáky. Domluvili se na družině, tam s ním ale byly také problémy. Začali si ho po obědě brát domů. Začal chodit do *nedělní školy*. Snažili se u něho navodit pocit, že mu důvěřují.

Nastal však okamžik, kdy ředitel odešel, na jeho místo nastoupila jeho učitelka, se kterou byli domluveni na tom, že, když J. nedorazí do 8 hodin, má jim ihned zavolat, avšak tyto informace nebyly během tří dnů předány nové učitelce. J. poté utekl a oni nebyli obeznámeni. Tehdy J. odjel do Drážďan.

Svědčce se domnívala, že J. šetří na to, aby mohl rodičům vrátit 5 tisíc Kč, které jim vyhodil z okna, avšak posléze si začala myslet, že naplánoval svůj útěk. Když byli se sběrem, dostal za to peníze. Potom nastala situace, že peněženka byla překryta knížkou, J. začal vyšilovat kvůli penězům. Druhý den nato J. odjel, měl peníze na lístek do Děčína, kde mu ujel vlak. Na další lístek peníze neměl. Z Drážďan ho odvezli do P., kde si převzali.

J. se dostal do Diagnostického centra a potom do Dětského domova. Dědeček si J. znovu nechtěl vzít, aby jim znovu neutekl. Nakonec svědkyně na vzdory dědečkova přání si J. vzala k sobě. Další den si pro něho přijela policie kvůli výslechu. Potom se ho svědkyně ptala, zda u toho výslechu lhal, což jí potvrdil.

K problému s předkožkou J. svědkyně uvedla, že byl s tím problém, že se mu to muselo přetahovat, svědkyně se však už na to necítila, takže to nechávala na jeho rodičích. Věděla o tom, že J. to uměl, nic však netušila o tom, že mu to přetahovaly rodiče dál i poté. Jednou se stalo, že mu praskla.

O T. si myslí, že je to hodná holka, ráda pomáhá, je sportovně založená. Svědkyně si nebyla vědoma toho, že by kdy zalhala, když něco provedla, naopak se k tomu přiznala, nesváděla vinu na ostatní.

J. jednou dostal, když T. zkopl a málem se zabila, u toho ale nebyla, znala tu příhodu jen z vyprávění. Jinak děti fyzicky trestány nebyly. Dostaly vyhubováno. Řemenem nebo facky nedostávaly.

Před šesti lety odešla do Vansdorfu, předtím žili s obžalovanými. O víkendu za nimi dojížděla.

O odsouzení obžalovaného věděla, ale nevěřila tomu, protože byla svědkem toho, jak jeho bývalá přítelkyně mu vyhrožuje, že toho bude do smrti litovat. U N. si to nemohla ověřit, protože už jí

Shodu s prvpisem potvrzuje:
K. Veselská

nikdy nedostali na starost. O uloženém ochranném léčení sexuologickém svědkyně nevěděla. Ani po tomto odsouzení nezačala být ostražitější, neboť tomu nevěřila. Když u nich byla, děti spaly s ní.

O obsahu výpovědi T. nevěděla, ani nevěděla o tom, že by se T. kdy někomu svěřila.

Za obžalovaným chodí s manželem jednou za měsíc nebo za měsíc a půl, protože manžel je nemocný.

Obžalovaní jako rodiče už si s J. nevěděli rady. Nevěřila tomu, že by obžalovaný byl na své děti zlý.

Když bylo J. asi půl roku, svědkyně upozornila obžalované na problematiku předkožky, ale nepřišla tehdy na to, že by s tím měl J. problém.

S J. je domluvená, že až jim napíše, tak za ním s dědečkem přijedou. J. jim poslal dopis, že se má dobře, ale že nemá dopisní známky, i když ho předtím dopisy a známkami vybavila. Přesto mu známku poslala, ale už jí nenapsal.

U hádek mezi obžalovanými nikdy nebyla. Domnívala se ale, že byl mezi nimi dobrý vztah. Když obžalovaný odešel, důvodem měla být nějaká hádka a to, že to na děti špatně působí.

S T. se o tom, co se stalo, nemluvila, protože už toho měla tak dost. Svědkyni bylo těžko o tom hovořit.

Soud při srovnávání výpovědi svědkyně u hlavního líčení a z přípravného řízení nezjistil žádné odlišnosti. Věděla o odsouzení obžalovaného, ale nevěřila tomu kvůli vybrožování jeho bývalé partnerky tak, jako se nechala přesvědčit obžalovaná. S T. o tom nikdy nemluvila, k N. neměla přístup.

O problému s předkožkou nezletilého J. taktéž věděla, sama to však nedělala, neboť dle svých slov se na to necítila, proto to nechávala na obžalovaných jako jeho rodičích. Tedy jako obžalovaní i ona uvedla, že problém s předkožkou existoval a dále přetrvával, čímž podepřela názor, že obžalovaný manipuloval s penisem nezletilého ze zdravotních důvodů. U hlavního líčení nebyly předstřeny žádné důkazy, které by toto vyvrátily.

K jejímu vyjádření, že se jí nezletilý J. V. přiznal ke lhaní při výslechu u policejního orgánu, soud nemůže přiblížit, neboť s ohledem na to, jak komunikace s nezletilým probíhá, jak je obtížné udržet jeho koncentraci, není vůbec jisté, zda nezletilý pochopil, o čem mluvila, jak otázku položila, a zda odpovídal na to, na co se ho ptala, za předpokladu, že se ho vůbec ptala.

Svědka Ludmila P. uvedla, že s obžalovaným se zná od 2004 a s obžalovanou od 2005. Je jejich kmotra, mají kamarádský vztah, bere je jako své vlastní děti.

S obžalovanou řešila problémy se svým synem, který je dyskaukulik, dysgrafik, protože obžalovaná pracovala ve školství s takovými postiženými dětmi.

Všechny děti zná od narození, J. nikoliv, protože nejprve žil v xxx. J. se snažil být středem pozornosti, například když chtěl po obžalované, aby přestala telefonovat, a když ho poslechla a přestala, tak už jí nepotřeboval a odběhnul.

Když přišla T., J. jí řekl, že T. nemá rád a že jí nechce, že se chce s maminkou (obžalovanou) odstěhovat zpátky do Xxx a ať T. tam zůstane s tatínkem (obžalovaným). To se posléze začalo projevovat i tím, že jí začal ubližovat. Zkopnul jí ze sedačky, T. letěla asi metr daleko, u toho byla očitým svědkem. Viděla tohle nejvíce u T., u Kristýnky také, ale ne tolik, neviděla takové chování J. u M.y.

J. sváděl své jednání na T..

Jednou jim navrhla, aby se chodil J. učit k ní, protože tam by měl klid a ticho na učení. Chodil k ní dva tři týdny, ze začátku to bylo všechno v pořádku, potom ale nastaly problémy mezi ním a

Shodu s prvopisem potvrzuje:

K. Veselská

jejím synem. Chtěl si s ním hrát na počítači s volantem, jenže J. mu poté ten volant za 8 tisíc Kč zničil. Tak mu zakázala chodit k němu na počítač, pak nastaly různé malichernosti a vygradovalo to tak, že jednou použil spreje v koupelně bez ní, a svědkyně už odmítla si ho znovu vzít k sobě.

J. trvalo delší čas se všechno naučit, kdežto T. ne. T. si zase pro změnu neumí ze sebe udělat legraci, kdežto J. ano, to se T. urazí. Podle svědkyně zato může tatínek. T. trápí, když zalže, a přijde se omluvit. U ní stačí, aby se na ní někdo špatně podíval, a hned má špatnou náladu. Neumí se svěřit. Svědkyně se domnívala, že kdyby se T. uměla svěřit, tak už by se svěřila. Když s ní byla v kostele, svěřila se jí, že byla ten den na maminku ošklivá, ale nevěděla proč.

Svědkyně bylo paní V. řečeno, že má zákaz chodit k obžalované a dětem. Měla podle slov M. udělat takovou scénu v Sulicích, že ji museli vyhodit, když je chtěla navštívit, což svědkyně popřela, protože tam nikdy nebyla. A dále se dozvěděla o sobě, že by měla být našeptávač obžalovaného. Snažila se to uvést na pravou míru.

Svědkyně popřela, že by věděla o tom, že by byl obžalovaný odsouzen pro sexuální delikt. O soudu sice věděla, i o tom, že dostal podmínku, což se dozvěděla od obžalovaného, ale za co, to nevěděla, protože rozsudek jí nikdy neukázal, protože ho někam zahrabal. Myslela si, že to je spojené s vyhrožováním jeho bývalé partnerky. Jednou jí jeden z obžalovaných ukázal i SMSku, ve které psala, že si pořídili dalšího parchanta, aby nemusel obžalovaný platit alimenty. Obžalovaný chtěl N. do své péče, protože mu jí její matka nechtěla dávat. O tom se dozvěděla od obžalovaného, kterému to rozmlouvala s ohledem na jeho nové děti. Proto si myslela, že je to msta jeho bývalé partnerky za to, že chtěl N.. Svědkyně věděla o tom, že bývalá partnerka obžalovaného se mu mstila tak, že měl prý sahat na N.. Když chtěla po obžalovaným rozsudek, byla u toho i obžalovaná, která ho také chtěla vidět. Poté ho svědkyně s obžalovanou po obžalovaným už nepožadovala.

O tom, že předkožka J. měla být prasklá nebo natržená, svědkyně nic nevěděla, ani o tom, že u něho přetrvávají nějaké problémy s tím spojené.

Kvůli častým hádkám došlo k tomu, že se obžalovaný na nějaký čas od rodiny odstěhoval. Slovně se hádali.

Nebyla svědkem žádného fyzického trestání dětí, ani se jí žádné nesvěřilo, možná se J. a T. někdy svěřili, ale nepamatovala si to. Nikdy se jí J. nesvěřil s tím, že by se obžalovaný měl ho nějak dotýkat na penisu. Ani T. se jí nikdy nesvěřila s tím, že by se jí obžalovaný dotýkal, hladil na zádek a že by jí to mělo vadit.

Svědkyně se domnívala, že předmětem dotčeného trestního řízení je týrání J. což odmítla. K otázce, proč by měla být obžalovaná trestně stíhaná, svědkyně uvedla, že podle ní za to může J., který si něco proti ní vymyslel.

Svědkyně se domnívala, že J. měl psychické problémy, podle ní byl člověk dvojitý tvář.

T. považuje za pravdomluvnou, ale je zmanipulovatelná J..

Za obžalovaným byla jednou ve vězení, aby se ho zeptala, zda je pravda to, co udělal.

S obžalovanou si volá, ale nenavštěvují se, protože si to OSPOD nepřeje.

Soud při srovnávání výpovědí svědkyně u hlavního líčení a z přípravného řízení nezjistil žádné odlišnosti.

Svědkyně nevěděla nic o problémech s předkožkou nezletilého J. nevěděla nic o tom, že by se obžalovaný měl dotýkat nezletilého na intimním místě.

Popřela, že by kdy věděla o odsouzení obžalovaného pro sexuální delikt, i když následně uvedla, že o podmínce, kterou obžalovaný dostal, věděla. Domnívala se, ostatně jako obžalovaná, že se jedná o mstu ze strany jeho bývalé partnerky.

Nevěděla ani nic o tom, co se mělo odehrávat mezi obžalovaným a nezletilou T..

Shodu s prvopisem potvrzuje:

K. Veselská

Svědce však byla schopna se podrobně vyjádřit pouze ke špatnému chování nezletilého J. z jejího úblu pohledu.

U hlavního líčení se mnoho účastníků, a to nejenom obžalovaní, ale i svědkové, vyjadřovalo k chování nezletilého J. V.. Předně se o něm hovořilo jako o lháři, manipulátorovi, nebezpečné osobě, která chce ostatním jen ubližovat. Soud se domnívá, že existence rivality mezi sourozenci je do jisté míry přirozená – významně se však zvyšuje tehdy, pokud rodiče nejsou schopni adekvátně naplňovat potřeby dětí, nebo, jako v tomto případě, když nejsou schopny přizpůsobit své výchovné působení specifickým potřebám dítěte.

Neschopnost obžalovaných plánovat rodičovství a přizpůsobit počet dětí svým reálným možnostem a kapacitě je očividná.

To vše vedlo k tomu, že nezletilý J., postižen poruchou pozornosti, pocítil opadající nezáměr rodičů, a to především matky (obžalované), a naprosto logicky se začal snažit na sebe upozorňovat takovým způsobem, aby vyvolal reakci u rodičů, kterou mu dovolili. Začal tzv. zlobit. Takové chování však u běžného dítěte se obecně považuje za chybu výchovnou, kdy nedostatečným způsobem rodiče s dítětem jedná a vysvětlují mu aspekty života. Ani jednomu z obžalovaných nikdy nedošlo, že zplodit dítě znamená převzít odpovědnost nejen za uspokojování hmotných potřeb (a ani toho obžalovaní nejsou náležitě schopni), ale i za vytváření podnětného prostředí pro všestranný rozvoj osobnosti dítěte a uspokojování i citových potřeb.

Nezletilý vypovídal v době svého prepubertálního věku o událostech, které se odebraly v jeho raném dětství. Nejenomže nezletilému nebylo dopřáno ze strany rodičů výchovy, které by si zasloužil, ale především kvůli tomu, že s ním nedostačujícím způsobem komunikovali a vysvětlovali, soud dospěl s ohledem na všechny provedené důkazy a okolnosti případu k tomu, že nezletilý J., který se doslechl od nezletilé T. o „lumpárnách“, si vzpomněl na to, že mu obžalovaný jako táta šabal na penis, a vzápětí tuto vzpomínku na to, co nezletilá prožila, kdy si špatně vysvětlil účel a smysl osahávání jeho penisu. Vzhledem k tomu, že nezletilý J. nebyl schopen žádného detailnějšího popisu, co s jeho penisem měl obžalovaný dělat, jen to, že mu na něho lehce sahal bez další reakce, jako například další bláznění, ejakulace, nucení k osahávání penisu obžalovaného, apod., což je v těchto případech velmi časté, soud má nejen za to, že se nejednalo o pohlavní zneužívání.

Opatrovnice Mgr. Andrea M. v rámci svého vyjádření před soudem uvedla, že rodinu obžalovaných vedou v evidenci od roku 2013, kdy J. bylo osm nebo devět let. Vstoupili do toho na základě zprávy od školy, že J. vykazuje známky týrání v rodině. Nejprve celou situaci monitorovali a dozvěděli se, že rodina je mnohočetná, že J. je nejstarší, že rodiče jsou handicapovaní, že mají problémy s počtem dětí, s prací, s dluhy. Snažili se nastavit nějakou pomoc rodině, i včetně odbornými pracovišti, psychiatrické, psychologické, jakým způsobem na děti působit, jak je vychovávat, jak čelit problémům, které má J.. J. má Xxx, ale netypický, není typickým autistou, je schopen se mazlit, komunikovat, a dokonce je schopen komunikovat nějakým způsobem v sociálním prostředí. Opatrovnice popřela, že by J. byl takový lump a grázl, se kterým se nedá vyjít, jak slyšela z výpovědi obžalovaného, obžalované, svědkyně Jiřiny K. a Ludmily P..

Problém shledávala v tom, že J. je považován za hlavního viníka všech problémů v rodině. Ani jeden z odborníků, kteří se o J. v současné době starají, tímto popisovaným způsobem J. nevyhodnocují. S J. se dá vyjít, dá se mu spoustu věcí vysvětlit.

Když začali pomáhat této rodině, obžalovaný jim vůbec neoznámil, že je otcem dalších dětí, že je rozvedený, a dokonce ani jim neřekl, že byl pravomocně odsouzen z jejich hlediska za poměrně závažnou trestnou činnost.

Poté se teprve dozvěděli, že právě kvůli odsouzení obžalovaný nemůže jít do práce. Na základě zjištěných informací za pomoci policie šli do školy za T., od které zjistili, že byla zneužívaná stejně nebo možná ještě hůř než N.. Tím to celé začalo.

Dospěli k názoru, že matka (obžalovaná) to musela vědět, a to především kvůli tomu, že byla svědkem jednání toho prvního případu, celé si to zbagatelizovala, celé to podceňovala, a věřila

obžalovanému, že se mu chtěla bývalá manželka pomstít. A dále uvěřili tomu, že T. se svěčila obžalované, opakovaně, protože to tvrdila od začátku.

J. svými úteký dával najevo, že je v rodině něco v nepořádku, 8-9 leté dítě to není schopno vyjádřit slovy, a proto volí takovýto způsob vyjádření. J. má v současné době negativní vztah k otci (obžalovanému), a velmi ambivalentní vztah k matce (obžalované), neboť u ní vnímá, že nedokáže ochránit své děti. Sám se poté staví do role, že až jednou vyroste, ochrání je všechny.

J. požádal o to, aby mohl zůstat v Dětském domově, kde skutečně zůstal. Soud sice rozhodl o tom, že všechny děti se mají vrátit k matce, ale už vůbec nezohlednil to, že matka nechtěla J. zpátky k sobě. Proto J. na vlastní žádost zůstal v Dětském domově, kde je od 15. prosince 2017. Dětskému domovu ani jim se nepodařilo, aby matka (obžalovaná) jezdila za J. a J. do svého rodinného prostředí. J. tím evidentně trpí.

Děti, které jsou pod diagnostickým dohledem, a to J., T. a K., strádají tím, že nejsou mezi nimi sourozenecké vztahy, proto proběhla případová konference a trvají na asistovaném styku, protože se jim doposud nepodařilo, aby matka (obžalovaná) začala J. přijímat zpět do rodiny. Zkoordinovat je to velice obtížné.

Obžalovaná jako matka je schopna primární péče o děti, nakrmit je, obléknout je. Už však není schopna citového vztahu, a to i vzhledem k její struktuře osobnosti, a není schopna jim zajistit pocit bezpečí. T. věřili, že se na ní obracela s prosbou o bezpečí.

U obžalovaného jako otce podali návrh na zbavení rodičovské odpovědnosti, neměl by se stýkat se svými ani jinými dětmi.

S ohledem na to, že obžalovaná žije na pokraji bídy, Dětský domov byl ochoten asi pětkrát J. přivést domů do rodiny, avšak obžalovaná ani jednou nezareagovala vůči J. přívětivě, vždy se vymlouvala, že se jí to nehodí, že to není pro ni příjemné, komfortní, proto návštěva byla zkrácena. J. dala najevo, že není žádoucí.

Je zřejmé, že OSPOD při vstupu do této rodiny neměl veškeré relevantní informace, které si měl opatřit. Je zřejmé, že selhal systém. Rodina obžalovaných od počátku byla rodinou rizikovou – oba rodiče zdravotně postižení, závislí na sociálních dávkách, rodiče, který plodí děti bez ohledu na zdroje, které jsou schopni jednat vytvořit, jednat od získat ze systému státní sociální podpory, bez ohledu na bytové podmínky atp. Již v porodnici by měl být dán signál OSPOD, že rodinu je třeba monitorovat. Je zřejmé, že vstup OSPODu do rodiny fakticky až v době, kdy nezl. J. chodil do školy, je vstupem pozdním.

Vyjádření opatrovnice potvrzuje, že informace o zneužívání zazněla nikoliv od nezl. J. ale od nezl. T., a to v době, kdy se teprve se zpožděním OSPOD dozvěděl o povaze činu, za který byl obžalovaný v minulosti odsouzen. Informace od ní tedy podporují pravdivost výpovědi nezl. T., že to byla ona, kdo se jako první svěčila a že bylo reagováno na její sdělení – nikoliv na informaci od J. jak tento nezl. svědek tvrdí.

Znalec MUDr. Ladislav Procházka vypověděl shodně jako v závěrech znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který vypracoval jako znalec se specializací psychiatrie, sexuologie a alkoholologie, se znalkyní PhDr. Jindřiškou Záhorskou se specializací **klinická psychologie, na osobu obžalovaného Jana K.**

Obžalovaný **trpí trvalou a léčebně minimálně ovlivnitelnou duševní poruchou chorobného charakteru**, která se nazývá **organicky podmíněná porucha osobnosti**. Organicky podmíněná porucha osobnosti **neměla forenzně významný vliv na jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti v předmětné době**. Posuzovaný je heterosexuálně orientovaný. Je postižen **trvalou sexuální deviací (poruchou sexuální preference)**, která se nazývá **heterosexuální pedofilie**. Heterosexuální pedofilie se u posuzovaného projevuje sexuální preferencí dětí ženského pohlaví

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

prepubertálního věku (ev. časně prepubertálního věku). Skutečnost, že je posuzovaný schopen sexuálního kontaktu i s dospělou ženou, diagnózu heterosexuální pedofilie nezpochybňuje, naopak je u lidí postižených pedofilii běžná. Posuzovaný není homosexuálně orientovaný. **Není postižen ani homosexuální pedofilii. Posuzovaný není také postižen abnormní (patologickou) sexuální agresivitou.** Heterosexuální pedofilie u posuzovaného **trvala i v předmětné době**, kdy měl mít sexuální kontakty s nedospělým chlapcem. Protože posuzovaný zcela jednoznačně není postižen homosexuální pedofilii, neměla jeho sexuální porucha (heterosexuální pedofilie) forenzně významný vliv na jeho jednání při uváděném sexuálním kontaktu s nedospělým chlapcem. (To znamená, že v tomto případě byly rozpoznávací a ovládací schopnosti zachovalé.)

Nad rámec svého znaleckého úkolu znalec uvedl, že v době, kdy měl posuzovaný mít sexuální kontakty s nedospělou dívkou, byly jeho ovládací schopnosti v důsledku heterosexuální pedofilie snížené podstatnou měrou (ovládací schopnosti nebyly vymizelé). V době, kdy měl mít sexuální kontakty s nedospělou dívkou, byly jeho rozpoznávací schopnosti zachované.

Heterosexuální pedofilie ani trvajících organicky podmíněná porucha osobnosti neměly v žádném případě vliv na jeho rozpoznávací schopnosti. Diagnóza heterosexuální pedofilie je v souladu s výsledkem PPG vyšetření, které je uvedeno na straně 19 znaleckého posudku. Heterosexuální pedofilie je trvalá porucha. V době, kdy měl posuzovaný mít homosexuálně pedofilní kontakty, se forenzně významně neprojevovala.

Na základě psychologického vyšetření lze uzavřít, že u posuzovaného Jana K. se aktuálně nevyskytují znaky, které by svědčily pro přítomnost psychického onemocnění v pravém slova smyslu tj. psychózy s bludy a halucinace. **Osobnost je anomálně strukturovaná se zvýrazněnými rysy impulsivními, rysy závislosti, sklonem k dysforickému ladění, nižší diferenciací citů.** Přítomny znaky svědčící pro organický psychosyndrom lehčího typu (organicky podmíněnou poruchu osobnosti – viz závěr znalce psychiatra). Kontakt posuzovaného s realitou je zachován, adaptabilita je nižší, objevují se tendence k dysforickému ladění. **Narušena je schopnost hlubších sociálních vazeb**, objevují se až rysy emoční závislosti, k lidem je spíše kritický, nedůvěřivý. Emoční stabilita je nízká, nízká je frustrační tolerance. **Výrazné jsou sklony k impulsivnímu, prožitkovému jednání, nezvažuje důsledky svého chování, jedná na základě prvotního impulsu. Emoce jsou málo diferencované, egoisticky zaměřené, bez dostatečné empatie, bez rozvinutých vyšších citů.** Objevují se tendence ke stylizaci, fabulaci.

Nezpracovaná a potlačená problematika je zřejmá v sexuální oblasti. Posuzovaný sdělil, že je vázán na rodinu, děti, jeho jednání je však egocentricky impulzivně zaměřené, bez hlubokých vazeb. U obžalovaného je výrazná snaha po racionalizaci, informacemi se snaží manipulovat, přítomná je stylizace.

Aktuální neverbální intelektové schopnosti se ve svém souhrnu nacházejí v pásmu průměru, výkon je vyrovnaný. Psychomotorické tempo v důsledku zrakové vady pomalejší, koncentrace pozornosti je kolísavá. Verbální schopnosti v pásmu normy. Paměťové schopnosti jsou na základě aktuálního vyšetření řazeny do horního pásma průměru. Myšlení je méně spolehlivé, méně pružné, v projevu místy zabíhavý. Přítomny organické znaky pro v. s. organické postižení lehčího typu.

Posuzovaný není závislý na alkoholu ani na jiných návykových psychotropních látkách či lécích. Nebylo zjištěno, že by alkohol požíval nadměrně nebo že by zneužíval jiné návykové psychotropní látky. Nebylo zjištěno, že by mohl být v předmětné době forenzně významně intoxikovaný alkoholem, psychotropními látkami nebo léky. Rozpoznávací a ovládací schopnosti nebyly alkoholem či jinými návykovými psychotropními látkami nebo léky narušené.

Ev. předmětné trestné činnosti se posuzovaný dopustil ze sexuální motivace. **Pokud se dopustil sexuálních kontaktů s nezletilým chlapcem, nebyla jeho motivace chorobná. Pokud se dopustil sexuálního kontaktu s nedospělou dívkou, byla jeho motivace podmíněná anormní sexuální orientací** (tj. heterosexuálně pedofilní orientací).

Posuzovaný je schopen plnohodnotné účasti na soudním řízení. Je schopen pochopit význam soudního řízení a ev. uloženého trestu či ochranného opatření. Je schopen se náležitě hájit. Jeho schopnost účastnit se soudního řízení může být pouze mírně a forenzně nevýznamně ztížená v důsledku jeho snadnější psychické unavitelnosti v rámci jeho organicky podmíněné poruchy osobnosti.

Schopnost plnohodnotného života ve společnosti se u obžalovaného odvíjí zejména od jeho anomální osobnostní struktury. Sféra vyšších citů je nerozvinutá, emoce jsou méně diferencované. Je egoisticky zaměřen s narušenou schopností hlubších sociálních vazeb. Ke svým dětem verbalizuje pozitivní vztah, dle dostupné dokumentace je však jeho výchova nevyvážená, s množstvím fyzických trestů, hraničí se zanedbáváním dětí. S ohledem na jeho osobnostní strukturu a zjištěnou sexuální deviaci, lze aktuálně uvést, že **posuzovaný není schopen vytvořit svým nezletilým dětem bezpečné prostředí vedoucí k jejich zdravému a uspokojivému psychosociálnímu vývoji.**

Obžalovaný není osobností primárně agresivní, jeho agresivní rysy nejsou zvýrazněny, snaží se spíše o její potlačení. Objevuje se ambivalentní střídání mezi pozitivními a negativními interpersonálními projevy, hranice mezi nimi je jakoby setřelá. Je však zvýrazněně impulsivní, nezvažuje důsledky jednání. Posuzovaný není postižen chorobnou agresivitou ani sexuálně abnormní agresivitou.

Posuzovaný je postižen sexuální deviací (heterosexuální pedofilií). Ve vztahu k sexuálně nezralým dívkám (dětem ženského pohlaví) je jeho schopnost ovládnutí se podstatně snižena (není vymizelá). Ve vztahu k ostatním ev. sexuálním objektům (včetně dětí mužského pohlaví) je schopen svoji sexualitu plně ovládat.

Dále znalec uvedl, že pokud by vycházel pouze z aktuálního předmětného trestního stíhání (znásilnění nezletilého chlapce), musel by uzavřít, že jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti byly v předmětné době zachované, protože posuzovaný není postižen homosexuální pedofií. Pokud by se jiné sexuálně motivované trestní činnosti nedopustil, nebyla by nutná ochranná sexuologická léčba. Vzhledem k tomu, že je posuzovaný v současné době projednáván i v jiné věci pro znásilnění (ev. pohlavní zneužívání) nezletilé dívky, znalec nad rámec svého znaleckého úkolu uvádí, že v takovém případě s ohledem na jeho sexuální deviaci (heterosexuální pedofiliie) je ze **sexuologického hlediska jeho pobyt na svobodě nebezpečný pro společnost.** Hrozí totiž velmi reálné nebezpečí, že by se posuzovaný mohl v budoucnu opět dopustit obdobné sexuálně motivované trestné činnosti spočívající v sexuálním kontaktu s prepubertálními dívkami, přičemž jeho **ovládací schopnosti by v takovém případě byly opět v důsledku jeho sexuální deviace (heterosexuální pedofilie) podstatně sniženy.** Z tohoto důvodu by bylo velmi žádoucí, aby posuzovaný vykonal **ochranné sexuologické léčení ústavní formou.** Ambulantní formu léčení lze považovat s ohledem na závažnost jeho sexuální deviace (heterosexuální pedofiliie) za nedostatečnou pro ochranu společnosti. Ochranná léčba sexuologická se provádí v psychiatrické nemocnici na specializovaném sexuologickém oddělení. Součástí sexuologické léčby je v takovém případě vždy i péče psychiatrická. Vzhledem k tomu, že posuzovaný trpí sexuální poruchou (deviací) není třeba zdůrazňovat, že je třeba ochranná léčba sexuologická a psychiatrická, byť si je znalec vědom toho, že je to tak někdy uváděno, jakkoliv se ve skutečnosti v takovýchto případech myslí léčba výhradně na specializovaném sexuologickém oddělení psychiatrické nemocnice. Prognóza resocializace obžalovaného z psychologického hlediska je zcela závislá na úspěšnosti dokončené navržené ústavní ochranné sexuologické léčbě.

Nad rámec závěrů znaleckého posudku se vyjádřili znalci, kteří jej zpracovávali.

K tomu znalec Mgr. Ladislav Procházka doplnil, že organicky podmíněná porucha osobnosti, kterou obžalovaný trpí, je velmi málo léčebně ovlivnitelná, a byla přítomna v době popisovaného skutku. Je dále postižen heterosexuální pedofií, i přesto je schopen různého náhradního sexuálně motivovaného jednání. Nejčastější je sexuální styk s dospělou ženou, ale stejně tak může jít o sexuálně motivované pedofilní jednání homosexuální.

Není možné, aby vykonával doporučené ochranné léčení sexuologické v rámci výkonu trestu odnětí svobody, neboť ve věznicích nejsou specializovaná oddělení.

Dívka a chlapec v prepubertálním vývoji vypadají podobně a mají podobné dětské chování, lze tedy pochopit náhražkové jednání, i když preference je na nedospělé dívky a i když se jednalo o penis J.. Znalec je přesvědčen, že se mohlo jednat o náhražkové jednání.

I přesto, co znalec uvedl, soud nenabyl přesvědčení o tom, že obžalovaný vyhledával nábradu za nezletilou T., kterou potkával každý den, či dokonce v jednom období s ní a ostatními dětmi, dalšími nezletilými dívkami, zůstával sám doma, v osobě nezletilého J.. Lze v tomto směru odkázat na pasáže odůvodnění v předchozích odstavcích.

Znalkyně PhDr. Jindřiška Záhorská zopakovala závěry znaleckého posudku, které zpracovala s MUDr. L. Procházkou s tím, že posuzovaná obžalovaná **trpí velmi lehkou**, klinicky málo významnou a **forenzně nevýznamnou reaktivní (neurotickou) duševní poruchou**, která se nazývá **smíšená úzkostně depresivní poruch**. Tato neurotická duševní porucha se u ní rozvinula na jaře 2017 jako reakce na významné psychosociální stresory: poznání, že její druh zneužíval dceru T. a umístění dětí do Dětského centra. Duševní porucha se projevovala pokleslou náladou a pocity úzkosti. Posuzovaná konzultovala ambulantního psychiatra, který ji ordinoval nízkou dávkou antidepresiva (50 mg sertralinu denně) a duševní stav posuzované se stabilizoval. Antidepresivum užívala i v době znaleckého vyšetření. V době znaleckého vyšetření již nejevila příznaky neurotické duševní poruchy (smíšené úzkostně depresivní poruchy). Bylo však možné, že kdyby antidepresivum vysadila, mohly se příznaky (pokleslá nálada a úzkostně prožívání) vrátit. Ke stabilizaci duševního stavu přispěla jistě i skutečnost, že děti (kromě syna J.) se k ní vrátily domů a pravděpodobně i to, že má sociální zázemí v křesťanském společenství, ve kterém je praktikující katoličkou.

Návratu syna J. domů se bojí. Dle dostupných informací, které si samozřejmě znalci nemohli ověřit, se syn J. vůči ní a v její přítomnosti i vůči jejím dětem choval nevhodně až nepřátelsky. Nelze vyloučit, že syn J. je postižen poruchou osobnosti, která je výchovně objektivně obtížně zvladatelná. Posuzovaná není postižena trvalou a léčebně neovlivnitelnou vadou osobnosti (specifickou poruchou osobnosti) ani poruchou intelektu. Dle výsledku testového psychologického vyšetření **je posuzovaná postižena lehkým organickým psychosyndromem, který se v testovém vyšetření projevuje mírnou poruchou některých poznávacích (kognitivních) funkcí: nevyrovnanou úroveň intelektu, lehkým postižením paměti a málo pružným myšlením**. Tato při testovém vyšetření zjištěná mírná kognitivní nedostačivost se klinicky neprojevila. Nelze ji tudíž hodnotit jako duševní poruchu chorobného charakteru a **nelze jí přisoudit forenzní (soudně psychiatrický) význam**. Posuzovaná v minulosti (do doby narození prvního dítěte, tj. do roku 2006) hrála v důsledku osobní nerozvážnosti na tzv. výherních automatech. Duševní porucha, která se nazývá patologické hráčství, se u ní nerozvinula. Posuzovaná není závislá na alkoholu ani na jiných návykových psychotropních látkách či lécích. Na ev. předmětné trestné činnosti se u posuzované nepodílela forenzně významná intoxikace alkoholem, jinými návykovými psychotropními látkami či léky. Posuzovaná není postižena sexuální deviací.

V době, kdy se posuzovaná měla dopouštět páchání trestné činnosti (ohrožování výchovy dítěte), byly vzhledem k charakteru předmětné trestné činnosti **její rozpoznávací a ovládací schopnosti zachované**.

Osobnost obžalované je simplexní se zvýrazněnými rysy emočně nestabilními, se sklonem k dysforickému ladění, emoce jsou málo diferencované, jsou rysy infantility. Přítomné znaky v testovém vyšetření svědčí pro organický psychosyndrom mírnějšího typu. Kontakt posuzované s realitou je zachován, adaptabilita je nižší, přítomny jsou výraznější sklony k úzkostnému zpracování, úzkostně fobickým dekompenzacím. Aktuálně tendence k dysforickému ladění. Mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

lidmi se pohybuje ráda, má však problémy s navazováním hlubších interpersonálních kontaktů. Je zaměřena zejména na své problémy, utíká do fantazijního světa. Má problémy s participací na pozitivních interpersonálních vztazích, bez výraznějšího zájmu o své okolí. Zvýrazněny jsou neurotické rysy, které komplikují navazování vztahů. Zvýšená je sebenejistota, tendence k vnějšímu překompenzování, kritičnost vůči okolí je v normě. Zdůrazněná podezřívavost, nedůvěra. Vůči lidem pro ni důležitým zvýšeně loajální až s prvky závislosti. Vůči autoritě zaujímá postoj syčený strachem, naznačena problematika v sexuální oblasti. Primární agresivní rysy nejsou zvýrazněny. V jednání převládá velmi intuitivní přístup, nezvažuje dostatečně důsledky, intelektové schopnosti v zátěži využívá nedostatečně. Frustrační tolerance je snižena, orientuje se dobře v jednoduchých, rutinních situacích. V případě nových podnětů, výraznější zátěže, sklony k selhávání, emotivní, prožitkové reakci bez dostatečné racionální kontroly. Zvýrazněny jsou neurotické znaky, objevuje se snaha o popření, útek do fantazijního světa. Posuzovaná je vázána na své děti, rodinu, její hodnotový systém se nevyvíjí normám většinové společnosti. Péče o děti je však omezena a probíhá v intencích její osobnostní struktury.

Posuzovaná je heterosexuálně orientovaná na dospělé muže. Není postižena sexuální deviací (poruchou sexuální preference). Její sexuální vývoj je ukončen. Znalci nezjistili, že by mohla trpět funkční sexuální poruchou.

Posuzovaná uvedla, že o jakékoliv trestné činnosti pana K. nevěděla, o eventuálním zneužívání své dcery T. se dozvěděla dle svých slov až v průběhu vyšetřování. Uvedla, že se jí T. nikdy s ničím nesvěřila, ani jí nesdělila jakékoliv podrobnější informace.

K obvinění nezletilého J. z jeho pohlavního zneužívání otcem uvedla, že se nezakládá na pravdě.

V případě, že bude obžalované prokázána vina s ohledem na trestnou činnost, z které je vyšetřována, mohu z psychologického hlediska, po poradě se znalcem psychiatrem, konstatovat, že eventuální motivace ke spáchání v sobě nenese patologické prvky. Svoji vinu kategoricky popírá, hodnocení motivace je tedy pouze pravděpodobnostní. S ohledem na osobnostní strukturu obžalované a její postoj k věci lze předpokládat, že v případě, že ke skutku došlo, posuzovaná se nechtěla situací zatěžovat, řešit ji. Jednak věřila tvrzení pana K., jednak se mohla obávat i průběhu samotného vyšetřování a ztráty dalšího pečovatele v početné rodině.

Posuzovaná vykazuje k nezletilým dětem, kromě J. pozitivní vztah, při hovoru o nich projevuje pozitivní emoce, popisuje péči o ně.

K nezletilému J. je vztah ambivalentní, pokládá ho za velmi problematického, s jeho výchovou si neví rady. Je vůči němu negativně nastavena.

K otci nezletilých, panu K., vykazuje ambivalentní vztah, aktuálně spíše negativně podbarvený.

Postoje a vztahy obžalované k partnerovi i nezletilým dětem jsou, jak bylo uvedeno výše, ovlivněny její osobnostní strukturou, sníženou diferenciací emocí, sníženou schopností pozitivního projevu emocí, zhoršeného navazování hlubších vztahů.

Posuzovaná je schopna plnohodnotné účasti na trestním řízení. S ohledem na intelektové schopnosti lze předpokládat spíše popisné líčení děje, méně barvitě, s omezenými detaily. V době, kdy se posuzovaná měla dopouštět páchaní trestné činnosti (ohrožování výchovy dítěte), byly vzhledem k charakteru předmětné trestné činnosti její **rozpoznávací a ovládací schopnosti zachované**.

Z psychiatrického hlediska není pobyt posuzované na svobodě nebezpečný pro společnost. Znalci proto **nenavrhli uložení ochranného opatření**. Z psychiatrického hlediska nejsou výchovné schopnosti posuzované narušené, tedy že posuzovaná netrpí duševní poruchou chorobného charakteru, která by její výchovné schopnosti snižovala. Pokud se posuzovaná předmětné trestné činnosti dopustila, tak potom její ev. opakování není závislé na léčebných opatřeních. Po zvážení veškerých proměnných lze individuální kriminální predikci (možnost

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

resocializace) z psychologického hlediska hodnotit jako spíše dobrou. S ohledem na rodinnou situaci a osobnostní charakteristiky obžalované se ukazuje jako vhodné stanovení soudního dohledu nad výchovou nezletilých dětí.

Obžalovaná trpí smíšenou úzkostně depresivní poruchou. U ní však nedoporučili ochranné léčení.

K osobnosti obžalované nad rámec závěrů znaleckého posudku uvedla znalkyně **PhDr. Jindřiška Záhorská**, že není schopna navázat hlubší emoční vazby, je schopna zajistit pouze primární potřeby. Ke vztahu dětí s obžalovanou se nemohla vyjádřit, neboť nevyšetřovala děti.

U obžalované nebyly shledány žádné forenzně významné poruchy, měla zachované rozpoznávací i ovládací schopnosti. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by nebyla obžalovaná trestně odpovědná, či skutečnosti, z nichž by bylo možno dovozovat potřebu ukládání jakéhokoliv ochranného opatření.

Znalkyně PhDr. Jany Procházková se specializací **klinická psychologie** zopakovala závěry znaleckého posudku, který vypracovala se znalkyní MUDr. Ivanou Horáckovou s odvětvím i dětská psychiatrie **na osobu nezletilého J.V.**

Vývoj mentálních schopností nezletilého odpovídá aktuálně pásmu průměru, resp. širšího průměru s mírnou nerovnoměrností mezi názorovou a verbální složkou. Osobnost nezletilého je ještě ve vývoji. Aktuálně je výrazně ovlivněn organickým postižením CNS ve smyslu ADHD a i díky nedostatečné saturaci emocionálních potřeb – psychické deprivaci je jeho produktivita nerovnoměrná. Jeho sociální vztahy jsou výrazně negativně ovlivněné nevhodnou výchovou, která byla převážně restriktivní, jeho trestající a i do současnosti jeho zavrhuující. Chlapec aktuálně projevuje vyhraněné emoční vazby a postoje k lidem. **Schopnost nezletilého správně vnímat prožitky není** (přes ADHD) **výrazněji omezena**, jeho paměť odpovídá dobře vývojovému období, reprodukce je přiměřená, i když výrazně emočně zabarvená. **Specifická věrohodnost není snížena** – chlapec sice vyhraněně hovoří o „nenormálnosti“ svého okolí, ale je schopen i týrání (ze strany matky výrazně) omlouvat. **Nezletilý svědek nevykazuje výrazné známky nadměrné lhavosti či konfabulace**. Nelze si představit, že by dlouhodobé týrání, kterému byl chlapec vystaven v rámci rodiny (otcem, matkou i tetou) nemělo negativní vliv na vývoj dítěte. Tento vliv má za následek sníženou důvěru v pečující osoby, perspektivně nelze vyloučit i poruchu vztahů k ostatním lidem. Jeho chování je reaktivní na skutečně prožité události, které jeho bazální důvěru k lidem narušilo a současně závažně nesaturovalo jeho bazální potřebu přijetí.

Popis trestné činnosti – týrání a zneužívání odpovídá zcela jeho vývojovému období i znalostem. Psychosexuální vývoj je u nezletilého odpovídající jeho vývojovému období. Jeho vzorce chování byly bezesporu ovlivněny a bude velmi záležet na jeho dalším výchovném prostředí a přístupu k němu, zda a do jaké míry se u něj perspektivně projeví.

Nezletilý J. má k matce aktuálně ambivalentní vazby – má tendenci omlouvat její negativní chování vůči němu, touží po ní, ale zároveň od ní pociťuje směrem k sobě převážně výrazně negativní vazby a postoje.

Nezletilý otce zcela odmítá, díky zažitým skutečnostem z něj má strach a směrem od otce k sobě pociťuje pouze negativní a odmítavé vazby.

K sourozencům má vazby pozitivní, shovívavé.

K tetě Ludmile P. má vztahy spíše negativní, na základě zkušeností s výrazně negativními projevy od ní směrem k němu.

Znalkyně z oboru psychiatrie uzavřela, že nezletilý J. V. trpí poruchou pozornosti a hyperaktivity ADHD, spojenou s poruchami chování. V době, kdy mělo dojít ke spáchání vyšetřovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

K. Veselská

zločinu, trpěl výše uvedenou poruchou a též nedostatečnou saturací emocionálních potřeb - deprivací. Tato psychopatologie ovlivňuje chování nezl. v souvislosti s jednáním, kterému měl být vystaven ze strany otce (kontaktní sexuální chování) v současné době i do budoucnosti pro sexualizované chování neodpovídající věku chlapce, otcem – autoritou ve vztahu k synovi.

Chlapec sám explicitně opakovaně sděluje, že nechce zpět domů a chce být umístěn v dětském domově. Vzhledem k přání nezletilého J. o možnosti umístění jeho i jeho sourozenců v jednom zařízení, je na zvážení nejenom jeho, ale i dalších spolupracujících institucí, zda by bylo možno vyhovět jeho přání. Na místě je také ke zvážení možnosti umístění J. u prarodičů z otcovy strany a zohlednění také přání dalších sourozenců. Matka jeho výchovu nezvládá, a také ho aktuálně odmítá. Pro další vývoj a reedukaci dítěte je vhodné umístění v malé skupině dětí, optimálně v dětském domově rodinného typu, přičemž pravidelný styk se sourozenci by měl být zachován. Nad těmito styky by měl dohlížet orgán péče o dítě, vhodná by byla i terapeutická práce s matkou. Je i nadále nezbytně nutné vytvoření takového prostředí pro nezletilého, které by navodilo atmosféru důvěry a tolerance ze strany okolí k nezletilému. Předpokladem je i další poskytování pomoci a podpory odborníků z oboru psychologie a psychiatrie.

MUDr. Ivana Horáčková k tomu dodala, že nezletilý J. trpí a trpěl v době popisovaného skutku poruchou pozornosti a aktivity, ADHD, a s tím spojené i poruchy chování. Vyšetřovaly J. v Dětském domově celé odpoledne. Při vyšetření byly přítomné obě dvě, a proto v době, kdy probíhalo vyšetřování druhé znalkyně, měla příležitost sledovat J. jeho chování, projevy, jeho aktivit. Vývoj takových dětí je vždycky problematické, především pokud nejsou léčený, a posléze dospějí k páchaní trestné činnosti, neboť nemají spouštěcí mechanismus a nemají *brzdu*. Léčbou se dají ovlivnit poruchy pozornosti, léčba je *zde* už přes 20 let. Existují samozřejmě rodiny, ve kterých se nesouhlasí s tím, aby jejich dítě bylo léčeno psychofarmatiky. Tam je poté na místě psychoterapie celé rodiny. Znalkyně po prostudování materiálů, které jí byly k vypracování znaleckého posudku předloženy, pochybovala o tom, že by rodině nebylo poskytnuto dostatek informací o tom, co je ADHD, co je Asperger apod. Podle znalkyně J. netrpí Aspergerovým syndromem ale poruchou pozornosti a aktivity, motorického a poruchou chování, ADHD. Většinou se to léčí ambulantně, a to i s přidruženými psychopatologie, jako například úzkosti, deprese, poruchy chování, které jsou nejčastější. Poruchy chování lze léčit léky nebo kognitivní psychobehaviorální psychoterapií, kdy je dítěti nabízena možnost to řešit jinak.

Z hodnocení lidí, kteří se o J. starali v Dětském domově, lze zjistit, že J. si vždycky najde osobu, ke které má pozitivní vztah. Poté, když měl tzv. nastartováno, ať už k útěku nebo když deklaroval, že si ublíží, díky tomuto pozitivnímu vztahu to neudělal.

Dále psychopatie nezletilého je ovlivněno chováním, kterým měl být vystaven ze strany otce, a to kontaktní sexuální chování, a v současné době předčasné sexuologizované chování neodpovídající věku J. kdy otce i matku stále považuje za autoritu, což je pro děti typické.

Děti v tomto chování jdou buď do regrese nebo agrese. Regrese spočívá v tom, že se začnou chovat jako malé děti, a agrese spočívá v tom, že se postaví do pozice Supermana, který dokáže chránit ty, kteří jsou nějakým způsobem znevýhodňováni, a to je právě u J..

Pro posouzení dotčeného jednání obžalovaného není podstatné, zda je nezletilému diagnostikován Xxx nebo porucha pozornosti. Obě vykazují shodné znaky. Nezletilý nevykazoval výrazné známky nadměrné lhavosti či konfabulace, schopnost správně vnímat prožitky nebyla výrazněji omezena, specifická věrohodnost nebyla snížena. Obecně lze konstatovat, jak vždy k dotazům uvádí znalci, že i ten, kdo nevykazuje známky nadměrné lhavosti či konfabulace, je schopen lhát.

Z posudků je zřejmé, že Xxx, o kterém hovořily starší zprávy lékařů (a o kterém se zmiňoval i OSPOD), zjištěn nebyl. Soud však nemá pochyb o tom, že nezl. J. byl a je dítětem se specifickými potřebami, jejichž naplňování je extrémně náročné i pro osoby, které jsou k rodičovství způsobilější a mají výrazně lepší předpoklady k výchově dětí, než jak tomu bylo, je a bude u obou obžalovaných.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

Poškozená nezletilá T. V. v tomto trestním řízení **nebyla znalecky zkoumána**, neboť se zkoumání podrobila v rámci dříve vedeného trestního řízení u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 45T 3/2017, ve věci již odsouzeného Jana K., jehož podstatná část spisu je založena v nyní vedeném spise (na č.l. 305-455 spisu), a to včetně znaleckého posudku vypracovaného znalci z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie a dětská psychologie MUDr. Ivanou Horáčkovou a PhDr. Janou Procházkovou. Obě znalkyně byly před soudem osobně vyslechnuty, vypovídaly po náležitém poučení a reagovaly na všechny doplňující dotazy jak členů senátu, tak stran.

Znalci v rámci zpracování znaleckého posudku nezjistili u nezletilé známky lhavosti nebo konfabulace, které by byly mimo normu jejího vývojového období. Nezletilá byla spíše otevřená a neprojevovala snahu jevit se v lepším světle.

U nezletilé byly zřetelné následky sexuálního zneužívání – stud i způsob výpovědí (včetně podkladových materiálů) byly podmíněny i následným šetřením a především přístupem matky k chování otce. Přenesení odpovědnosti na dítě, které se nemohlo bránit s ohledem na závislost na dospělých osobách, především otci, ale i matce, která dítěti nepomohla, ačkoliv o dlouhodobém sexuálním zneužívání svým partnerem – otcem nezletilé, věděla, je zcela nepřiměřené.

Vliv na další psychický a sexuální vývoj nezletilé bylo obtížné předvídat, vývoj byl však značně ohrožený a bude velmi záležet na dalším výchovném prostředí, výchovných přístupech a postupech, zda a jaké následky bude toto zneužívání mít. Dlouhodobost zneužívání je vždy spíše přitěžující – s negativními dopady na emocionalitu, vztahy s lidmi a jejich kvalitu, vyloučit nelze ani často se vyskytující poruchy chování. Nelze si představit, že by předčasná sexualizace dítěte nebyla vždy negativním faktorem v jeho dalším vývoji. Psychosexuální vyspělost poškozené nezletilé T. V. je narušena předčasnou sexuální zkušeností díky jednání otce – předčasná sexualizace je vždy problematická.

Dále se znalkyně pozastavila nad tím, že se o dřívějším odsouzení obžalovaného dozvěděla OSPOD tak pozdě, i když pracovnice byla přítomna projevům výchovy v rodině a na ochranu dětí a v jejich zájmu nejednala adekvátně, kromě toho matka (obžalovaná) o jednání otce (obžalovaného) věděla jak od něho, tak od dcery.

Stav nezletilé T. na závěr zhodnotily jako nerovnoměrný vývoj mentálních schopností, nedostatečnou stimulaci a saturaci jejích potřeb, a dále s ohledem na péči matky, na výrazné tělesné tresty ve výchově rodiny, a problémy i ostatních dětí doporučily zvážit výchovu dětí těmito rodiči. Pro děti je však důležité udržet vzájemné vztahy.

Ze znaleckého posudku vyplynulo, že výchova nezletilé není dostačující pro rozvoj jejích citových a rozumových schopností, a že u ní byly sblédány zřetelné následky sexuálního zneužívání.

Z listinných důkazů založených ve spisovém materiálu soud zjistil následující:

Dne 18.08.2017 bylo obžalovanému doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 15.08.2017 pod sp. zn. KRPA-291566/TČ-2017 pro skutek, kterého se měl dopustit v přesně nezjištěném období od 01.09.2012 v místě trvalého bydliště v přesně nezjištěném počtu případů, a to tím, že sahal svému nezletilému synovi J. V. na penis, manipuloval s ním s odůvodněním, že zjišťuje, zda se nezletilému nechce na toaletu, jelikož mu vykonávání malé potřeby zakazoval, čemuž se nezletilý nebránil, ač mu to bylo nepříjemné, neboť se bál potrestání.

Stížnost podanou proti tomuto usnesení obžalovaný odůvodnil s tím, že obžalovaný má afinitu k dětským heterosexuálním objektům, tudíž stejné pohlaví ho nepřitahuje. Dále stížnost

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

odůvodnil rozpory ve výpovědích nezletilého, který tvrdil, že se bál o znásilnění mluvit před svojí matkou (obžalovanou) a ostatními dětmi, i když o tom, že rodiče bili se nebál mluvit. Taktéž upozornil na to, že nezletilý vypověděl: „...že svému otci ukáže,“ z čehož obžalovaný dovozoval pomstu vůči němu samotnému. Dále obžalovaný upozornil na to, že pohovorů s dětskými psychiatry a psychology se účastnila matka s dětmi. Na závěr ještě ve své stížnosti rozebral nejasná tvrzení nezletilého, která rozporovala nezletilá T. V..

Usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 02.10.2017 sp. zn. 1 KZV 153/2017 byla stížnost obžalovaného proti usnesení o zahájení trestního stíhání zamítnuta pro nedůvodnost.

Dne 16.08.2017 bylo obžalované doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 16.08.2018 pod sp. zn. KRPA-291566/TČ-2017 pro skutek, že se jí nezletilý J. V.a a nezletilá T. V. svěřili o tom, že otec (obžalovaný) se jich dotýkal intimně a osahával je na přirození, obžalovaná se však situaci dále nijak neřešila, nezletilých nepomohla a tím umožnila, aby obžalovaný po delší dobu nezletilé zneužíval a předčasně je tak sexualizoval.

Do tohoto usnesení si obžalovaná podala stížnost, jejíž odůvodnění založila výhradně na popisu chování nezletilého J. V., kterého ho označila za problémového po delší dobu, kdy si opakovaně vymýšlel a lhal, aby přilákal na sebe pozornost. Dále odůvodnila svoji stížnost tím, že nezletilý tvrdil, že ho bila kmotra paní P., avšak v její přítomnosti nic nenamítal proti tomu, že s ní bude, dokonce se dožadoval s ní jít do kostela. Na závěr poukázala shodně jako obžalovaný na to, že obžalovaný vykazuje afinitu k dětským heterosexuálním objektům, nikoliv homosexuálním. Ke stížnosti doložila následující listiny.

Z úředního záznamu Bc. Kristýny A., DiS., sociální pracovnice, soud zjistil, že dne 14.12.2015 na OPD přišli obžalovaní s tím, že si nevědí s nezletilým synem J. V.ou rady. Nezletilý podle obžalovaných před 1,5 měsícem utekl z domova po hádce s obžalovanou kvůli počítači. Měl si zajít koupit sešit, ale dlouho se nevracel. Po 5 hodinách poté, co si ho všimnul zaměstnanec Českých drah směrem na Radotín, jenž zavolal Policii ČR, se vrátil domů.

Dále obžalovaní jako rodiče nezletilého J. uvedli, že nezletilý se pokusil podpálit domácnost tím, že si na 2. hodinu ranní připravil budíček, v kuchyni zapálil sporák, vzal ze stolu ubru a jednu igelitovou tašku plnou papíru a hodil je do koupelny. Poté se nezletilý potuloval po sídlišti. Obžalovaní vyjádřili svoji obavu o to být sami s nezletilým doma.

Ze zprávy třídní učitelky nezletilého J. V. ze dne 16.10.2015 soud zjistil, že od poslední zprávy ze dne 18.05.2015 nedošlo ke změně, vzhledem k počtu dětí v rodině nemohla být J. věnována taková osobní péče, jakou by potřeboval a jaká by ho uspokojovala. Případné vzniklé problémy v rodině byly operativně řešeny s rodiči. Nezletilý byl velice citově vázán na rodinu a babičku.

Ze zprávy třídní učitelky nezletilého J. V. ze dne 18.05.2018 soud zjistil, že nezletilý do školy chodil pravidelně, veškeré absence měl řádně omluvené, ve třídě patřil k prospěchově nejlepším dětem, při tělesné výchově projevoval úzkostné stavy z obavy ze zranění, úkoly vypracovával s matkou (obžalovanou), která podepisovala jeho žákovskou knížku. Do školy chodil upravený, nosil si svačtinu a pití. Ke spolužákům byl kamarádský a kontakty s dětmi navazoval bez problémů. Nezletilý měl velmi kladný citový vztah k prarodičům. Rodiče se školou spolupracovali.

Ze zprávy MUDr. Olgy Vyhnálkové ze dne 20.10.2015 soud zjistil, že rodiče (obžalovaní) s dětmi docházejí na preventivní prohlídky a na očkování, a dle vyjádření lékařky se starají o děti velmi dobře, mají dobrou hygienu, žádné známky bití a na závěr lékařka vyjádřila svůj obdiv za velmi dobrou péči maminky nad tím, jak maminka (obžalovaná) zvládá denně dovážet nezletilého J. do školy na Jižním Městě.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

Stížnost obžalované do usnesení o zahájení trestního stíhání byla usnesením Městského státního zastupitelství v Praze dne 02.10.2017 pod sp. zn. 1 KZV 153/2017 zamítnuta jako bezdůvodná.

Z uvedených zpráv vystupuje svou odlišností zpráva ošetřující dětské lékařky: je zřejmé, že při hodnocení se lékařka zaměřila pouze na skutečnosti týkající se vymezené (a omezené) části toho, v čem spočívá výchova dítěte. Je zřejmý rozpor mezi její oceňováním péče matky a zkušenostmi, které plynou ze zpráv učitelky a sociální pracovníce. Zejména učitelé mají mnohem reálnější představu o podmínkách, v jakých dítě žije a vyrůstá, neboť jsou s dítětem v pravidelném kontaktu během vyučování a dokáží velmi dobře odhadnout podnětné (či nepodnětné) rodinné prostředí.

Usnesením státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 23.08.2017 sp. zn. 1 KZV 153/2017 byla poškozené nezletilé T.V. a poškozenému nezletilému J. V. ustanovena opatrovnice k výkonu práv poškozených Mgr. Andrea M., vedoucí oddělení OSPOD, Úřadu Městské části Praha 12.

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 03.07.2012 sp. zn. 33 T 52/2007 byl obžalovaný Jan K. **propuštěn z ambulantního ochranného léčení psychiatrického**, které mu bylo uloženo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19.06.2007 sp. zn. 33 T 52/2007, na návrh ošetřující lékařky ukončit ochrannou léčbu s tím, že splnilo účel, podmínky ochranné léčby plnil, problémy neměl.

Ve svých průběžných zprávách následující roky ošetřující lékařka uvedla následující. V březnu 2015 obžalovaný užíval antidepresiva, diagnostikována mu byla xxx, který progredoval, dále somatická polymorbidita a smyslové postižení, přetrvávala u něho anxiousnědepresivní symptomatologie. V březnu 2016 stav obžalovaného se zhoršil, jak progrese organicity, tak úzkost a deprese. V lednu 2017 ošetřující lékařka ve své zprávě uvedla, že u obžalovaného došlo k výraznému zhoršení, organicita byla výrazná, decomp. osobnosti, těžká porucha přizpůsobení, a proto mu upravila medikaci.

K průběhu ochranného léčení soud poznamenává, že je jen důkazem formálního přístupu při jeho provádění. Soud se ve vlastní praxi opakovaně setkal s případy, kdy jsou podávány návrhy na propuštění z ochranného léčení, ač to svůj účel nesplnilo. V případě deliktu, za který byl v minulosti obžalovaný odsouzen, je zřejmé, že lékař nepracoval s aktuální rodinnou situací odsouzeného.

Je nepochybné, že systém péče o pacienty tohoto druhu, je propustný a zejména že neexistuje řádně nastavený informační systém, který by umožňoval OSPOSu monitorovat situaci v rodině, kde otec byl v minulosti pro sexuální motivovaný trestný čin odsouzen, a předcházet tak opakování protiprávního jednání.

Ze zprávy o vyšetření poměrů Odboru sociálních věcí Úřadu Městské části Praha 12 ze dne 02.05.2017 bylo zjištěno, že s rodinou spolupracují od dubna 2013, kdy byli informováni Základní školou xxx o možném podezření na nepřiměřené používání tělesných trestů ze strany otce (obžalovaného). Jednalo se o vícečetnou sociálně slabou rodinu, kdy oba rodiče (obžalovaní) jsou zdravotně handicapovaní pobírající částečný invalidní důchod. Obžalovaný špatně vidí a má psychiatrickou diagnózu. Obžalovaná trpí spastickou formou DMO a má velké problémy s chůzí. Oba rodiče byli zadlužení. Rodina bydlela v bytě 3+1 otcových rodičů. Mezi rodiči docházelo k častým hádkám, a proto v listopadu 2015 otec na nějakou dobu odešel žít na ubytovnu. Jeho odchod nesla nezletilá dcera T. velice těžce.

Nezletilému prvorozenému synovi J. byla diagnostikována ADHD symptomatologii (hyperaktivita a porucha pozornosti), proto byla doporučena speciální Základní škola Xxx. V prosinci 2015 se J. pokusil o první útěk z domova po hádce s matkou. Policie ho našla na pražském Hlavním nádraží. O několik dní později se pokusil podpálit byt. Od 27.12.2015 do 01.02.2016 byl J. hospitalizován v nemocnici na dětské psychiatrii. Byl mu diagnostikován Xxx.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

Rodičům byla doporučena pravidelná návštěva psychiatrické ambulance a interzivní spolupráce s odborníky. Od té doby s rodinou spolupracoval kurátor pro děti a mládež paní JUDr. Jana Jochová. J. měl k rodičům neutrální až negativní vztah, kladný měl k prarodičům. Od prarodičů utekl do Německé spolkové republiky, kde byl posléze krátce po oznámení na Policii ČR nalezen. Od ledna do února 2016 byl J. opětovně hospitalizován na dětské psychiatrii a posléze od září do října 2016. Vždy u J. byla potvrzena diagnóza autismu. Oddělení péče o rodinu a děti Prahy 12 nebylo informováno otcem (obžalovaným) o tom, že z předešlého vztahu má 2 další vyživovací povinnosti, a to nezletilou N. V. a nezletilou N. V.. Posléze jim otec (obžalovaný) sdělil, že má omezená rodičovská práva a nesmí se s dcerami stýkat. Otec dále sdělil, že měl soudem nařízenou psychiatrickou léčbu, kterou absolvoval. Ze zprávy OSPODu Jindřichova Hradce ze dne 07.03.2017 vyplynulo, že otec byl uznán vinným pro trestný čin pohlavního zneužití nezletilé N. V.é. Dne 20.02.2017 podal otec návrh na předběžné opatření na umístění nezletilého J. do zařízení Dětského diagnostického ústavu poté, co byl po útěku J. nalezen v Běčvarech. Tento návrh otec s nikým z oddělení péče o rodinu a děti nekonzultoval. Otec s ohledem na předešlé skutečnosti nasadil nezletilému J. pouta, v kterých nezletilého přivedl. Při odchodu otce musel nezletilý J. políbit otcovu ruku. Dle zprávy z DDÚ měl nezletilý pouta i přes noc.

Vzhledem k tomu, že nezletilá T. V. se nacházela ve stejném věku jako sexuálně zneužitá nezletilá N. V., požádal OSPOD policii o součinnost, na základě čehož proběhnul dne 07.04.2017 s T. pohovor, na kterém potvrdila sexuální zneužívání otcem, kdy to označovala za „lumpárny“ mezi otcem a ní a za tajemství, které trvalo od školky, svěřila se o tom nejméně dvakrát matce (obžalované), ale ta se však na ní zlobila a nevěřila jí. V uvedené době však otec (obžalovaný) matku (obžalovanou) o těchto skutečnostech informoval, že se to mezi ním a T. děje nadále. Matka z pohledu nezletilé byla ráda, že tyto informace dostávala. I nezletilá T. potvrdila nadměrné trestání ze strany otce „řemenem“. Nezletilá neměla nikdy viditelné modřiny. S tímto byla T. umístěna na 24 hodin do Dětského centra s komplexní a podpůrnou terapií pro rodinu, obžalovaný jako otec byl vzat do vazby.

Dne 13.04.2017 proběhl výslech nezletilého J. V., při němž nezletilý potvrdil, že ho otec (obžalovaný) před nástupem do DDÚ připoutal k posteli a dětské postýlce, aby nemohl utéct. Pouta na něho použila i jeho matka (obžalovaná), když ho naposledy vyzvedávala v Kojeneckém ústavu v Kolíně.

Dne 02.05.2017 byl obžalované s ohledem na pokročilé stádium těhotenství doporučen dobrovolný pobyt s nezletilými dětmi v Dětském centru při Thomayerově nemocnici, s čímž souhlasila, termín nástupu byl domluven na 03.05.2017. Obžalovaná byla během pobytu pod dozorem odborníků a též mimo okruh lidí, kteří jí ovlivňovali ve výchově. Poprvé byl nezletilý J. mimo Dětský diagnostický ústav od 29.04. do 30.04.2017, kdy si hrál na přilehlém hřišti se svými sourozenci. J. sdělil matce sám od sebe, že by rád následující víkend strávil v rodině.

K této zprávě byly přiloženy přílohy, převážně zprávy ze škol a lékařské zprávy, taktéž návrh na předběžné opatření podané otcem ze dne 19.02.2017, z nichž byly zjištěny následující nejdůležitější informace relevantní k dané věci.

Ze zprávy o poměrech k nezletilých dětem ze dne 10.08.2017 bylo zjištěno, že J. se obával vrátit domů, neboť si vzpomínal na situaci, kdy ho po útěku doma vyslýchali rodiče a přitom ho teta P. fackovala tak, že mu začala téct z nosu krev. J. těžce nesl, že mu ani jeden nevěřil a obviňovali ho ze lži. J. se svěřil s tím, že věděl o tom, co dělal táta (obžalovaný) nezletilé T. a že ho táta také osahával na intimních místech a osahával i mladší sestry. S tím se svěřili matce (obžalované), ale ta jim zakázala o tom mluvit, že to není pravda a říkat se to nesmí. J. se přiznal, že utíkal před otcem a poté před P., neboť je na něho zlá. Směr útěku vymýšlí až po cestě. Bylo zřejmé, že matka naprosto bagatelizuje obavy svého syna z paní P., nemá náhled na možný původ útěků syna a nezajišťuje J. patřičnou emoční podporu, s tímto podali návrh na vydání předběžného opatření, které by zakazovalo styk paní P. s nezletilými dětmi V..

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

Ze zápisu ze sdělení sourozenců V.ových ošetřovatelce ze dne 09.-10.08.2017 bylo zjištěno, že T. se svěřila o tom, že táta jí dal svého pindíka do pipiny a že to bolelo, a když vešla matka, tak je přikryl peřinou. Dále se J. svěřil, že táta bil J. i T. přes prsty, plácačkou, řemenem i vařečkou. Mámě se svěřili, když už je to moc bolelo, ale ta nic neudělala. J. se svěřil i s tím, že „kmotra“ (tak označuje paní P.) ho bila do obličeje až mu tekla krev. Na závěr bylo zjištěno, že se J. nechtěl vrátit domů kvůli tetě (paní P.) kvůli tomu, jak na něho křičela a bila. K námitce učiněné u hlavního líčení týkající se části věty „...že si to všechno vymyslel“ soud nepřihlédl, neboť to bylo vytvržené z kontextu celé věty a s ohledem na to, že toto svědectví bylo zprostředkované ošetřovatelkou, nebylo možné doslovné znění celé věty zachytit.

Ze zprávy třídní učitelky Pead. Dr. Lenky Č. ze dne 02.05.2017 bylo zjištěno, že do Základní školy na xxx začal navštěvovat v roce 2013. Poměrně rychle a dobře se zapojil do kolektivu dětí a se svojí otevřeností, kamarádkou a mírnou povahou si našel kamarády. Matka se zprvu projevovala vůči J. ochranně, otec považoval přístup matky za rozmazlování a požadoval, aby na něho byla přísnější. Během druhého ročníku matka opět otěhotněla a otec ztratil práci, vyměnili si v rodině role, matka chodila do práce a péči o domácnost a děti měl na starosti otec. J. mu přitom pomáhal, jak s domácími pracemi, tak se setrami. Začaly se vyskytovat menší problémy s dochvilností, s nepřinesením si tašky nebo pomůcky na daný den. Otec jim volal, že nestíhá vyzvednout J. aby počkal v družině. J. projevoval strach o otce, zda se mu něco nestalo. Neklidně se projevoval i při výtkách za pozdní příchod. Po narození sourozence se role rodičů opětovně vyměnily a vše se poměrně uklidnilo. Během třetí třídy začal J. utíkat z domova. Ve škole nebyly žádné studijní ani výchovné problémy zjištěny. J. se do školy těšil. Rodina péči a výchovu čtyř dětí přestávala zvládat. Vzniklé problémy se řešily i s odborem sociálních věcí a zdravotnictvím Bv. Kristýnou A.. Později byl J. poskytnut asistent, který se mu věnoval v odpoledních hodinách a o víkendech.

Po prvních útěcích bylo J. ze strany otce vyhrožováno tím, že, pokud se to bude opakovat, nechají ho rodiče umístit do ústavu. Došlo také v jeho přítomnosti k návštěvě diagnostického ústavu a pohovoru s jejich psychologem, což uvedl jak J., tak otec. J. se stával postupně více uzavřenějším a začal mít strach chodit domů, hlavně s otcem. S rodiči o tom mluvila a snažila se, aby si všimli, zda se nejedná o zoufalý pokus dítěte na sebe upozornit, a aby vysvětlila jim, že není vhodné vyhrožovat dítěti ústavem. O tom vyrozuměla i sociální pracovníci s tím, že ve škole je J. naprosto nekonfliktní a bezproblémový.

Po dalším útěku byl J. od prosince do února 2016 hospitalizován na dětské psychiatrii v Motole, kde nevykazoval žádné výchovné ani kázeňské problémy. Prospěch měl výborný, mezi dětmi byl oblíbený a bez konfliktů. Po návratu J. opětovně konzultovala s rodiči jejich přístup k němu, aby mu věnovali více času a znovu je upozornila na to, že umístění v nemocnici není pro dítě dobré řešení. Rodiče jí sdělili, že J. byl diagnostikován Xxx.

Během třetí třídy se začaly objevovat větší konflikty mezi rodiči, vyústily v odchod otce z rodiny. Podle slov J. měl zákaz styku s rodinou. Podle otce matka přestala zvládat péči o děti, proto se otec znovu zapojil do rodiny. Stále častěji se objevovaly ze strany rodičů výtky na J. chování doma, že je nezvladatelný, že je ohrožuje na životě včetně sester. O prázdninách byl J. na táboře a u babičky, ani jednou se nepokusil o útěk. Po návratu do rodiny se jeho útěky začaly opětovně opakovat.

Po nástupu do čtvrtého ročníku J. opět utekl. Bylo zřejmé citové odcizení matky a její chladný, rezignovaný přístup k J.. Rodiče se opět domohli umístění J. na psychiatrickém oddělení v Thomayerově nemocnici od 14.09. do 14.10.2016. I zde byl naprosto bezproblémový. Po předání rodičům opětovně utekl. Po dohodě bydlel J. u babičky, postupně si zvykal. Během prázdnin přijeli na návštěvu, během které dvakrát utekl, a to při návštěvě otce a jednou u babičky. Podle babičky výlety vlakem J. vždy uklidní.

Dne 27.02.2017 se J. vrátil k nim do školy v doprovodu matky s tím, že se na tom oba rodiče dohodli a že je jedno, odkud utíká. K tomu dále uvedla, že bylo zažádáno o předběžné opatření pro případ útěku a zařazení J. do DDD v Krči. Z chladného přístupu matky však bylo zřejmé, že o pozitivní řešení pro J. už nemá zájem. Podle slov učitelky bylo jen otázkou času, kdy J. znovu uteče. Stalo se tak 12.03.2017, kdy byl umístěn do DDD u Michelského lesa.

Ze zprávy Základní školy xxx bylo zjištěno, že na jaře 2013 podala škola na sociální odbor péče o dítě podnět k prošetření rodinného prostředí J. vzhledem k častému vyprávění J. o nevhodných a nepřiměřených trestech ze strany otce. Později však měl z domova zákaz je o čemkoliv informovat. Z jejich zprávy ze dne 25.04.2013 bylo dále zjištěno, že, když J. doma zazlobí, musel pak dlouho klečct na dřevěné podložce nebo na koberci, což ho bolelo, a dostával od otce přes holý zadek dlouhým klackem, zvaným kamarádka, který otec měl ve skříni. Otec byl upozorněn na nepřiměřenost trestů a dále na to, že J. oblečení je nasáklé kouřem z cigaret, proto býval často nemocný s průduškami a plícemi. Několikrát se stalo, že se J. rozbřečel, když ho otec vyzvedával z družiny. Od některých rodičů se dozvěděly, že viděli jít J. do školy samotného.

Paní učitelky z Mateřské školy – xxx, kam J. chodil od tří do šesti let, potvrdily, že otec se léčil na psychiatrii a byly s ním i s J. velké problémy.

Ze zprávy ošetřovatelky ze srpna 2018 bylo zjištěno, že nezletilý se dohadovali o tom, že obžalovaný byl špatný, a obžalovaná s tím nic neudělala, i když měla.

Dne 12.06.2017 vydal soudce Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 0P 144/2017, předběžné opatření, kterým byly všechny děti, včetně novorozence narozeného dne 26.05.2017, svěřeny do péče Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc při Dětském centru s komplexní a podpůrnou terapií Sulická 120, Praha 4. Toto předběžné opatření bylo Městským soudem v Praze, sp. zn. 35 Co 282/2017, ze dne 31.07.2017, zrušeno a všechny děti byly svěřeny do péče matky, obv. Kateřiny V.. V současné době probíhá u Obvodního soudu pro Prahu 4 řízení o zbavení rodičovské odpovědnosti obv. K. a obv. V. ve vztahu ke všem dětem, dle aktuálního sdělení OSPOD, řízení nebylo zatím ukončeno, J.V. byla nařízena ústavní výchova a ostatní děti jsou v péči matky, obv. V..

Z lékařské zprávy dětské lékařky MUDr. Srbové ke zdravotnímu stavu nezletilého J. V. bylo zjištěno, že problémy s předkožkou u nezletilého se řešily v srpnu 2006, tedy v době, kdy J. bylo půl roku, a dále při preventivní prohlídce ve 3 letech byl nález zbytkové konglutinace. Při následných prohlídkách nebyly v tomto směru zjištěny a řešeny žádné problémy. V říjnu roku 2010 byl vyšetřen pro kapku krve na pyžamu, předkožka byla klidná. V březnu 2015 byla předkožka volná. Poslední preventivní prohlídka se uskutečnila dne 06.02.2016 v 11 letech nezletilého.

Z dalších lékařských zpráv o hospitalizacích nezletilého J. na odděleních dětské psychiatrie bylo zjištěno následující. Ze zprávy MUDr. Gayové ze dne 29.01.2018, dětské psychiatričky, vyplynulo, že nezletilý J. V. byl v její péči od 30.04.2013 do 15.02.2017. Otec se synem objednal vždy při krizové situaci, kdy narůstaly J. poruchy chování, a to útky, zapálení věcí v bytě apod. Spolupráce otce k terapii byla vždy problematická, spíše potřeboval najít řešení problému, z vnějšku zasáhnout. J. je pro své diagnózy výchovně náročný, s otcem byly pravidelně konzultovány další postupy péče, avšak bez efektu. Nepřipouštěl žádné závadové události, které by mohly přispět k J. útekům z domu. J. byl hospitalizován na DPK v Motole v době od 27.12.2015 do 01.02.2016, stanovena diagnóza Xxx. Opětovně byl hospitalizován na DPO FTN v Krči od 14.09.2016 do 14.10.2016, důvodem byly útky, agrese, impulzivita. J. sděloval, že by chtěl utéct s M., bez rodičů by se jim žilo lépe, ostatní by klidně mohli uhořet. J. se nesvěřil se sexuálním zneužíváním, jako důvod pro útky sděloval neporozumění si s rodiči, negativní vztah ke své rodině. V době podání zprávy lékařka sdělila, že J. je umístěn již rok v dětském centru Sulická, poté chce jít do dětského domova, domů se vrátit nechce.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

Obžalovaný podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 návrh na nařízení předběžného opatření podle ustanovení § 76 o.s.ř. ze dne 19.02.2017, a to umístění nezletilého J. V. u v DDU na přechodnou dobu dvou měsíců, což odůvodnil tím, že finanční situace rodiny nebyla dobrá, ztratil práci, byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti, měl vyživovací povinnost vůči svým dvěma dcerám z předcházejícího vztahu, matka nezletilého pobírala rodičovský příspěvek za nejmladší dceru a invalidní důchod, a k tomu všemu byla v očekávání dalšího již pátého dítěte. S nezletilým J. začaly problémy v září 2015, kdy utekl poprvé z domova, poté utekl v listopadu 2015 a v prosinci 2015 poté, co doma zapaloval od špejle zapálené hořákem sporáku papíry a noviny, přičemž ohořel kuchyňský stůl. Sporák posléze zalil skleničkou vody, avšak plyn nechal ucházet, avšak poté ho vyplnul úplně. Nezletilý byl proto umístěn na Dětskou psychiatrickou kliniku ve FNM od prosince 2015 do 01.02.2016. V červnu 2016 opětovně utekl. Byl proto umístěn na Dětské psychiatrické klinice ve FTN, odkud šel bydlet k babičce a dědovi. Podle vyjádření obžalovanému jim nezletilý odcizil hotovost ve výši 5000 Kč. V listopadu 2016 znovu utekl. To se opakovalo i na Silvestra. Ze začátku roku 2017 bydlel nezletilý u babičky, odkud opětovně utekl 12.02.2017. K jeho návrhu se vyjádřil odbor sociálních věcí Městské části Praha 12, který poukázal na to, že tento návrh obžalovaný podal, aniž by to konzultoval s oddělením. S návrhem nesouhlasili, neboť pobyt nezletilého se jim jevil jako zbytečný, především by ho to akorát zatěžovalo a byl by mimo rodinu. Rodičům (obžalovaným) byla v obou nemocnicích doporučena spolupráce se organizacemi, které s dětmi s poruchami autistického spektra pracují, to však rodiče narozdíl od babičky nevyužili.

Uváděné zprávy svědčí o tom, že u nezletilého J. bylo relativně včas zjištěno postižení (bez ohledu na správnost diagnostiky), které vyžadovalo naprosto odlišný přístup k výchově, než jakého byli schopni obžalovaní. Ze zpráv plyne nedostatečná spolupráce a přesun informací mezi lékaři, školami a OSPOD. Jen tak lze vysvětlit, že rodina nebyla náležitě monitorována průběžně výrazně dříve. Současné aktivity OSPOD vnímá soud jako opožděné a nedostatečně reflektující reálné schopnosti obžalované dostát svým povinnostem rodiče – jednak s ohledem na zjištěnou osobnostní „výbavu“, která je daná a kterou nelze změnit, jednak s ohledem na tristní hmotné zabezpečení rodiny. Soud je přesvědčen, že komunikace s obžalovanou a práce s rodinou by měla směřovat především do oblastí, kde obžalovaná selhává a selhávat bude, protože, jak bylo opakovaně zmiňováno shora, je schopna (s využitím sociální podpory) zajistit svým četným dětem střechu nad hlavou, jídlo, osázení, docházku do školy, zvládně pravidelné návštěvy dětí u lékaře, ale vyšší potřeby je schopna naplnit jen omezeně. Podnětné prostředí ke všestrannému vývoji dětí zajistit není schopna – zde je vhodná intervence OSPOD: zejména v zajištění vhodných aktivit mimo rodinu, v rámci nichž budou dětem poskytovány podněty, jichž se v rodině nedostává.

Vězeňská služba České republiky ve své zprávě ze dne 06.02.2018 potvrdila, že obžalovaná navštívila obžalovaného ve Vazební věznici Praha Pankrác jednou dne 26.04.2017, kdy mu přinesla dva kartony cigaret.

Z opisu rejstříku trestů obžalovaného Jana K. soud zjistil, že byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19.06.2007 sp. zn. 33 T 52/2007 s právní mocí dne 21.09.2007 za skutek, že od podzimu roku 2005 do 02.07.2006 v místě svého trvalého bydliště v průběhu pravidelných návštěv své nezletilé dcery N. V.é a ve Varnsdorfu nutil nezletilou spát s ním nahou v jedné posteli a během večera či noci ji osahával na nahém přirození, strkal jí prsty do přirození a nutil jí říkat, že se jí to líbí, a vyhrožoval jí pro případ, že by to někomu o tom řekla, že jí zbije, který byl právně kvalifikovaný jako pohlavní zneužívání, k trestu odnětí svobody v trvání 3 let podmíněně uloženému s dohledem a se zkušební dobou v trvání 5 let a bylo mu uloženo ambulantní léčení psychiatrické.

Jak bylo dále zjištěno, ve zkušební době se osvědčil a ochranné léčení bylo ukončeno dne 18.12.2012.

Soud dále zjistil ze spisového materiálu trestní věci vedené **pod sp. zn. 45 T 3/2017 u Městského soudu v Praze proti obžalovanému Janu K.** pro skutek, že od přesně nezjištěné doby nejméně od roku 2013 až do svého zadržení policií opakovaně hladil a líbal po nahém těle

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

svoji nezletilou dceru T. V., poté jí začal osahávat na vnitřní straně stehen, svým penisem jí dráždil na přirození, které jí líbal a olizoval jazykem, kterým vnikal, stejně jako penisem na kraj přirození, sál její vnější stydké pysky a pohyboval se jí s penisem po přirození a ostatních částech těla, přičemž jeho jednání u něho vedlo často k vyvrcholení, při kterém ejakuloval někdy i na tělo nezletilé, jeho jednání vykazovalo různou četnost, když v některých případech k němu docházelo prakticky denně, přičemž od něho upustil až ve chvíli, kdy mu nezletilá řekla, že jí to bolí a své chování před ní zdůvodňoval tím, že spolu dělají „lumpárny“, o kterých nesmí nikomu říkat a jelikož v ní svým jednáním často vyvolával libé pocity, s jeho jednáním souhlasila, bylo jí příjemné a nebránila se mu, čímž jí předčasně sexualizoval a aby udržel její vstřícnost, využil k tomu i své dospělé autority, fyzické a psychické převahy včetně vřelého citového vztahu nezletilé k němu a z toho plynoucí její závislosti a bezbrannosti, neboť vzhledem ke svému útlému věku, citovému vztahu k obžalovanému a s tím související její neznalosti, že obdobné jednání nepatří do vztahu otce a dcery a k tomu, že na jeho jednání byla zvyklá od malička, nebyla dostatečně rozumově vyspělá tak, aby dokázala posoudit situaci, ve které se nachází a jednání obžalovaného, kterému důvěřovala, dostatečně je vyhodnotit, přiměřeně a účinně na ně reagovat a odmítnout je včetně vyjádření odporu a potřebnosti takového odporu, pokud se jí takové jednání nelíbí a dostatečným způsobem tak projevila jednoznačně svůj nesouhlas, anebo se jinak účinně bránila, čehož si obžalovaný musel být vědom, čímž spáchal jednak zločin znásilnění dle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, a jednak přečin ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, a byl odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2017 sp. zn. 45 T 3/2017, který nabyl právní moci dne 21.12.2017, **k trestu odnětí svobody v trvání 4 let ve věznicí s ostrahou a dále mu bylo uloženo ochranné léčení psychiatrické a sexuologické v ústavní formě.**

Z opisu rejstříku trestů obžalované Kateřiny V. soud zjistil, že do současné doby nebyla trestně odsouzena.

V rámci hlavního líčení byly předestřeny i listiny relevantní k dané věci, a to zpráva o vyšetření poměrů Odboru sociálních věcí Úřadu městské části Praha 12, ze které bylo zjištěno, že byl podán k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 návrh na zbavení rodičovské odpovědnosti obžalovaného ke všem jeho dětem. Všechny děti kromě J. jsou v péči obžalované. Nezletilý J. byl dne 15.12.2017 umístěn do Dětského domova Sázava na základě předběžného opatření. Obžalovaná se s J. stýká velmi málo, styk J. s ostatními sourozenci nepodporovala, spíš naopak mu v něm zamezovala, sama ho nenavštívila a je patrné, že ho vnímá jako viníka za současný stav rodiny.

Obhajoba dále předložila zprávy Dětského krizového centra a zprávy Dětského domova a Školní jídelny Sázava ze dne 14.02.2018, ze kterých bylo zjištěno, že vztah mezi obžalovanou a nezletilým J. byl velmi narušený, na základě čehož doporučili, aby byl J. umístěn mimo vlastní rodinu, na druhou stranu doporučili, aby byly zachovány jeho vztahy se sourozenci, se kterými měl velmi hezký vztah, a to až ochranný. Nezletilá T. velmi těžce nesla vztah mezi obžalovanou a J., neboť k oběma měla pozitivní citovou vazbu a důvěru.

J. svými dotazy, co by se stalo, kdyby si ublížil, podle externí psycholožky se snažil vyvolávat pozornost neadekvátním způsobem, přičemž doporučila, aby ze strany učitelů neodměňovali nežádoucí manipulativní chování nadměrnou pozorností a vytvořili tak tomu stopku, což se nakonec celkem podařilo, avšak na základě chování jedné učitelky, která se radami neřídila, byla doporučena hospitalizace v Bohnicích na dětském oddělení v rámci zabezpečení odborného postupu. Největším traumatem bylo pro nezletilého odloučení od jeho sourozenců. Obžalovaná ani jednou svého syna, nezletilého J. nenavštívila v Dětském domově, ani mu nezatelefonovala. Pokusy o setkání, kdy J. přivezli k matce (obžalované) a sourozencům se neshledaly ze strany obžalované žádoucími, dokonce je sabotovala, neboť obžalovaná dávala J. najevo, že nese vinu za všechno, co se stalo, a pomlouvala ho, dokonce proti němu naváděla sestry.

Z návrhu na připojení se s nárokem poškozených na náhradu nemajetkové újmy k trestnímu řízení ze dne 26.06.2018 bylo zjištěno, že chování a trestně právní jednání obžalovaného zasáhlo nejen poškozeného v jeho intimní a osobnostní sféře, ale také způsobilo totální rozkol a samotný rozpad rodiny, na základě čehož všichni členové rodiny trpí. Jednání obžalovaného vůči nezletilému J. má dalekosáhlé dopady na jeho vývoj, které si ponese po zbytek svého života. Předčasnou sexualizací nezletilého obžalovaný nevratně zasáhl do intimní sféry s následky projevujícími se po celý život a negativně utvářejícími osobnost dané osoby, a to nejen emocionálníma psychotraumatické následky, ale i přímé sexuální konsekvence, a jde zejména o rychlejší nástup onanie, dřívější pohlavní styk, tendence k promiskuitě, k dřívějšímu manželství, k mimomanželským vztahům, vyšší rozvodovosti těchto obětí a o častější aktivity v komerčním sexu. Děti blízké věku poškozených vyžadují velmi intenzivní péči svých rodičů, nehledě na specifickou poruchu poškozeného J. jsou na svých rodičích doslova závislé, ve věm jim důvěřují a bezmezně následují jejich příkazy a pokyny, aniž by je jakkoliv zpochybňovaly. Nejsou schopny plně rozlišovat, co je správné a co špatné, sociálně korektní nebo zvrhlé či se to přičí základním mravním hodnotám. S odkazem na znalecký posudek na osobnost nezletilého J. psychický stav poškozených není ani v současné době saturován. Dlouhodobé týrání, kterému byl nezletilý vystaven v rámci rodiny ze strany obžalovaných jako rodičů, má negativní vliv na jeho vývoj. Jednáním obžalované, která nikterak nezasáhla, když jí o jednání obžalovaného informovala nezletilá T. a nezletilý J., ba naopak jejich tvrzení ještě zpochybňovala, došlo u poškozených k naprosté ztrátě důvěry v dospělé. Což je dále prohlubováno citovou deprivací ze strany obžalované vůči nezletilému J., kdy v současné době ho stále odmítá jako matka svého syna a není mu umožňován odpořem obžalované se stýkají se svými sourozenci. Kvůli jednání obžalovaných poškozená nezletilá T. musela opakovaně podstoupit několik terapeutických sezení zejména v Dětském krizovém centru, a to jí ještě nebylo ani devět let.

Jednáním obžalovaných vůči poškozeným bylo zasaženo do jejich osobnostních práv, která jsou chráněna především občanským zákoníkem, obžalovaný zasáhl do práv poškozeného na ochranu cti, důstojnosti a zejména tělesné integrity. Obžalovaná svým jednáním zasáhla do práv poškozených na ochranu cti a důstojnosti.

Tím, že v době, kdy obžalovaný ukončil závadné jednání, bylo nezletilému pohých 6 let, trestní právo na něho pohlíží jako na dítě, a ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 písm. a) a d) zákona o obětech trestných činů se na něho musí pohlížet jako na zvlášť zranitelnou oběť.

S výše uvedeným proto navrhl přiznat nemajetkovou újmu poškozeným, a to jako povinnost nahradit ji obžalovaným vůči poškozenému ve výši 400 000 Kč, obžalované vůči poškozenému ve výši 150 000 Kč a vůči poškozené ve výši 150 000 Kč.

Soud jednotlivé provedené důkazy zhodnotil průběžně tak, jak je kurzívou rozvedeno pod jednotlivými popsányými důkazy. V souhrnu pak soud uzavírá následující:

Ke skutku pod bodem A)

Soud má za prokázané, že obžalovaný Jan K. skutečně sahal nezletilému J. V. na penis a že mu s ním i manipuloval. To ostatně nesporeoval. Motivací však bylo, nikoliv to, co popisovala obžalob (sebeuspokojování po sexuální stránce), nýbrž pouze a jen předcházení zdravotních potíží s předkožkou. Nejedna rodič z vlastní zkušeností, že se předkožka musí synům přetahovat, i když je to nepříjemné, i když to dokonce bolí, a že se takový úkon provádí nejen při prokázáních potížích, ale i průběžně preventivně, a to až do doby, než je dítě schopno náležitě péče o předkožku samo zvládnout. Je obvyklé, že dítě je schopno nezbytnou hygienu v této oblasti zvládnout někdy již ve věku předškolní, ale někdy až na počátku školní docházky (viz argumentace výše zmiňovaný). Tvrzení nezl. J. a obžaloby o motivaci obžalovaného nebylo prokázáno. V tomto jednání obžalovaného soud neshledal žádný úmysl se sexuálním podtextem,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská

a proto ho soud zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Obžalovaný byl zproštěn z důvodu předpokládaného v ustanovení písm. a) § 226 tr.ř., když to jednání a následek, v němž obžaloba spatřovala naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu, se nestalo.

S ohledem na zprošťující výrok byl poškozený se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Ke skutku pod bodem B) I.

S ohledem na zprošťující výrok v době A) týkající se nezletilého J. V. soud zprostil obžaloby i obžalovanou Kateřinu V., neboť nebylo prokázáno, že se skutek, pro nějž je obžalovaná stíhána, skutečně stal.

Ke skutku pod bodem B) II.

Podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku *kdokoli, byť i z nedbalosti, ohrozí rozumový, citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že závažným způsobem poruší svou povinnost o ně pečovat nebo jinou svou důležitou povinnost vyplývající z rodičovské zodpovědnosti, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta. Odnětím svobody na šest měsíců až pět let bude pachatel potrestán, pokračuje-li v páčání takového činu po delší dobu.*

Hlavním smyslem trestání ohrožování výchovy dítěte je posílení ochrany zdravého rozumového, citového a mravního vývoje dítěte před škodlivými vlivy. Předmětem útoku je u dotčeného trestného činu dítě, z hlediska práva tedy osoba mladší osmnácti let.

Pachatel se takového trestného činu dopustí tím, že svým společensky nežádoucím jednáním ohrozí rozumový, citový nebo mravní vývoj dítěte. Postačí, když tento škodlivý následek alespoň hrozí. V důsledku jednání pachatele si dítě osvojuje škodlivé návyky, povahové rysy, případně sklony a zájmy, které zpravidla vedou k morálnímu úpadku jednotlivce a k neschopnosti usměrňovat způsob jeho života v souladu s obecnými morálními zásadami a pravidly občanského soužití (viz R 46/1968). V dotčené věci lze reálně dovodit nebezpečí vzniku chování promiskuitního a osvojení si jiných škodlivých návyků a sklonoů, které vážným způsobem ohrožují nebo narušují její zdravý tělesný a duševní vývoj.

S ohledem na neukončený rozumový a mravní vývoj nezletilé T. V., daný právě jejím nízkým věkem, představují výše uvedené faktory rizikové činitele způsobitelné negativně ovlivnit její budoucí vývoj. Ostatně k tomu se vyjadřovali i znalci, kteří shodně uvedli, že její budoucí vývoj je již chováním obžalovaného narušen, že je předčasně sexualizovaná, což může mít za následek promiskuitu.

Obžalovaná jako matka nezletilé T. V. má zvláštní povinnost o dítě pečovat a vůči dítěti vykonávat práva a povinnosti plynoucí z její rodičovské odpovědnosti (§ 858 a 865 obč. zák. č. 89/2012 Sb.), a jako taková zahrnuje zejména péči o zdraví dítěte, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, ochranu dítěte, zajišťování jeho výchovy a vzdělání. Při výkonu práv a povinností, jež ve svém souhrnu tvoří rodičovskou odpovědnost, jsou rodiče povinni důsledně chránit zájmy dítěte, řídit jeho jednání a vykonávat nad ním dohled odpovídající stupni jeho vývoje. Mají právo užít přiměřených výchovných prostředků tak, aby nebyla dotčena důstojnost dítěte a jakkoliv ohroženo jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj. (viz blíže Komentář k § 201, JUDr. Tomáš Durdík, v Trestní zákoník. Komentář, Draštík a spol., Praha 2015)

Jak bylo v rámci zhodnocení výpovědi obžalovaného a nezletilé T. uvedeno, je soud přesvědčen o tom, že obžalovaná věděla o předcházejícím vztahu obžalovaného s matkou nezletilé N. (což i přiznala) a že věděla i o důvodu trestního stíhání obžalovaného – sama doznala, že jako svědkyně

u hlavního líčení vypovídala. Kromě toho svědkyně Jiřina K., matka obžalovaného, ke které dali obžalovaní nezletilého J. V. u na čas, přiznala, že věděla o odsouzení svého syna, ale nevěřila tomu - stejně tak jako obžalovaná. Pokud obžalovaná uváděla, že se domnívala, že jde pouze o pomstu ze strany matky N., je logické, že ve světle toho, pro co byla volána jako svědek, věděla o povaze činu:

Obžalovaná věděla, pro co bylo trestní řízení vedeno, a to nejenom z ohlášení věci, z předvolání svědka, ve kterém se uvádějí i paragrafy, pro které je trestní věc vedena, ale taktéž z ohlašovacích dešek před jednací síní. Obžalovaná vypověděla, že věděla o tom, že se mělo jednat o nezletilou N., a že to probírala s obžalovaným, ten jí však měl odbýt jen s tím, že se jedná o pomstu ze strany matky nezletilé N.. Obžalovaná jako matka několika dětí však zcela odproštěně od jakékoliv kritiky tvrzení obžalovaného přijala jeho verzi za tu jedinou správnou. Pokud nebyla seznámena s výsledkem trestního stíhání, jak tvrdí, nemá to vliv na závěr soudu, že ve chvíli, kdy se jí nezl. T. svěřila (a to lze dovodit i z výpovědi obžalovaného – viz shora), věděla, že má zasáhnout, že má být činná a chránit své dítě. Neučinila nic, umožnila tak obžalovanému pokračovat v zavrženímhodném chování vůči bezbrannému dítěti a byla s tím (včetně důsledků, které to musí pro dceru mít) srozuměna.

Soud uvěřil nezletilé T.V., že se o tom, co spolu s obžalovaným dělají, svěřila obžalované, i když nejspíše její popis neodpovídal přesně tomu, jak je to popsáno ve skutku již pravomocně odsuzujícího rozsudku, avšak svým dětským způsobem. Bylo sice zavádějící, že o tom obžalovaný mluvil s nezletilou jako o lumpárnách, avšak soud je přesvědčen o tom, že její popis jejich jednání byl natolik určitý a srozumitelný, že i obžalovaná to pochopila, a proto posléze jednala tak, jak jednala, neboť kdyby se jednalo pouze o nedůležité lumpárny, obžalovaná by nebyla ráda, že se jí o tom svěřili, nedohodli by se poté spolu na tom, že se jí to bude říkat pokaždé, když k tomu dojde, a nebyla by zlá na obžalovaného, když šáhnul na záda nezletilé T.. Nezl. T. po celou dobu vypovídala shodně, od samotného počátku tvrdila, že mamince (obžalované) se o tom svěřila, že nic nevěděla o tom, že by obžalovaný dělal to stejné i J. V., a i znalci potvrdili, že netrpí lhavostí. Byť se k počínání svého otce musela nezletilá vyjadřovat opakovaně, je zřejmé, že navzdory svému věku byla schopna vždy znovu věrohodně a v podstatě shodně popsat nejen zneužívání obžalovaným, ale i informování obžalované.

Komentář k trestnímu zákoníku k faktoru času, který je z hlediska trestnosti jednání pachatele ve smyslu ustanovení § 201 odst. 3 písm. b) klíčový, uvádí, že se musí jednat o dobu řádově v týdnech nebo měsících, přičemž čím méně intenzivní budou konkrétní projevy chování pachatele naplňující znaky obroženi výchovy dítěte, tím delší dobu bude muset takové nežádoucí jednání trvat, aby se mohlo jednat o naplnění okolnosti „páchání činu po delší dobu“, jež ve smyslu odst. 3 písm. b) podmiňuje použití vyšší trestní sazby. Pro posouzení otázky je tedy určující nejen celková doba páchání tohoto jednání, ale je vhodné přihlídnout i ke konkrétnímu způsobu provedení činu, jeho intenzitě, četnosti, apod.

Vzhledem k tomu, co uvedla nezletilá T. V. a za co byl odsouzen obžalovaný Jan K. u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 45 T 3/2017, a to, že se mamince (obžalované) svěřili před Vánoci, ale lumpárny spolu dělali i po Vánocích. Přitom soud přihlédl i k tomu, že obžalovaný byl odsouzen pro skutek od roku 2013 do 17.04.2017, přičemž výslech nezletilé proběhnul až dne 31.08.2017. Soud dovodil, že se obžalované svěřili před Vánoci roku 2016, a jejich lumpárny pokračovali i poté, dokud nebyl obžalovaný zadržen, tedy nejméně 16 týdnů o tom obžalovaná věděla, a co se týče intenzity a početnosti, k tomu nezletilá uvedla, že víceméně obden.

Svým jednáním, a to úmyslem nepřímým, tak naplnila skutkovou podstatu trestného činu **ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku**, když umožnila obžalovanému svým nezájmem, aby jejich společnou dceru dále po dobu ne přesně určitelnou trvající však minimálně několik týdnů sexuálně zneužívat a čímž dopomohla k tomu, že nezletilá byla jednáním Jana K. předčasně sexualizovaná. S ohledem na zjištěné skutečnosti soud v časovém úseku upravil popis skutku. Při stanovení druhu trestu a jeho

výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Obžalovaná je bez záznamu v rejstříku trestů a s ohledem na její povinnosti vůči dalším svým dětem, které si zplodila s obžalovaným, o jehož zbavení rodičovské odpovědnosti je vedeno řízení, soud uložil obžalované **trest odnětí svobody ve výměře 3 let, podmíněně odloženého na zkušební dobu ve výměře 5 let za současného vyslovení dohledu**, neboť je toho názoru, že je nutné sledovat a kontrolovat její chování, a především jí odborně vést a pomoci s cílem zajistit, aby v budoucnu vedla řádný život a hlavně aby se postarala o všechny svoje děti a byla jim s nezbytnou průběžnou pomocí v oblastech, kdy její péče nemůže z objektivních důvodů být dostatečná, dobrou matkou.

S ohledem na odsuzující výrok soud přihlédl k nároku poškozené nezletilé T. V., a to **k nemajetkové újmě**, kterou utrpěla jednáním obžalované, když nezabránila obžalovanému v jejím pohlavním zneužívání v tak raném věku, což ji doživotně poznamenalo, a přiznala jí s ohledem na velmi špatnou finanční stránku obžalované, jež je odkázána na sociální dávky, neboť s tolika dětmi, které má s obžalovaným, není schopna chodit do práce a obstarat jim základní potřeby, **ve výši 25 000 Kč**, ve zbytku je poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání u Městského soudu v Praze, a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku. O podaném odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Praze.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Podané odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu Městského soudu v Praze podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 7. srpna 2018

JUDr. Monika Křikavová v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
K. Veselská